

Στις άλλες σελίδες

- ΤΟΥΡΚΙΑ
- ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΚΑΛΛΑΧΑΝ
- ΕΡΓΑΤΙΚΑ — ΑΠΕΡΓΙΕΣ
- ΑΓΡΟΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ
- ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

Η Οικονομική κρίση βαθαίνει

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ

ΟΧΙ ΣΤΟ ΠΑΓΩΜΑ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΝ

Η ξεκάθαρη πια σε όλους πολιτική κρίση που χαρακτηρίζει την κυπριακή ζωή αποσπα, φυσιολογικά, τη μεγαλύτερη προσοχή του τύπου και του αναγνωστικού κοινού. Ωστόσο η οικονομική ύφεση που παρατηρείται προσθέτει μια νέα διάσταση στην εσωτερική πολιτική αστάθεια, εστω κι αν η κυβέρνηση δίδει την εντύπωση πως είναι κάτι δευτερεύον που προσπαθεί να το ξεχάσει.

Όμως τα σημάδια είναι πια σαφή. Ο ρυθμός ανόδου των τιμών βρίσκεται επίσημα στο επίπεδο του 15%, το χάσμα στο ισοζύγιο πληρωμών μεγαλώνει, οι επενδύσεις είναι μειωμένες ενώ για πρώτη φορά από την «περίοδο» του οικονομικού θαύματος η ανεργία ανεβαίνει αισθητά.

Η πιο ασφαλής πρόβλεψη είναι πως η ανεργία θα ανέλθει ακόμα παραπάνω, αν

η γενική οικονομική κάμψη που παρατηρείται συνεχισθεί.

Η δικαιολογία που προβάλλεται από διάφορες κατευθύνσεις είναι γνωστή: Πρώτιστα «φταίει» η διεθνής οικονομική κρίση.

Η παρατήρηση τούτη είναι σε μεγάλο βαθμό σωστή, δεν αιρεί, όμως, τις κυβερνητικές ευθύνες. Γιατί ενώ κανένα μέτρο δεν έχει ληφθεί που ν' αποσκοπεί στην αντιμετώπισή των επι-

πτώσεων της διεθνούς οικονομικής κρίσης, επιπρόσθετα η φιλοσοφία της επίσημης οικονομικής πολιτικής ήταν τέτοια που είχε σαν αποτέλεσμα το στενότερο δέσιμο της κυπριακής οικονομίας με το διεθνές οικονομικό σύμπλεγμα της Δύσης.

Οι διαπραγματεύσεις γύρω από τη σύνδεση με Ε-ΟΚ και η στάση της επίσημης κυπριακής πλευράς επιβεβαιώνουν τούτη την παρατήρηση.

Το γεγονός, όμως, είναι πως η ντόπια καπιταλιστική οικονομία νοσει. Δεν μπορεί πια να υποσχεθεί καμία άνοδο για το άμεσο-μέλλον. Αντίθετα υπόσχεται μείωση των μισθών, καλπάζοντα πληθωρισμό και ανεργία.

Συνέχεια στη σελ. 8

ΝΕΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΚΦΡΑΣΗΣ

Η εφημερίδα μας απόκτησε νέα γραφεία. Βρίσκονται στην οδό Θεοκρίτου αρ. 6Ε που είναι η πάροδος της Στασίνου όπου βρίσκεται το ζαχαροπλαστείο «Χαλέπι».

Τα γραφεία μας που θα αποκτήσουν σύντομα τηλέφωνο, θα είναι ανοιχτά καθημερινά. Σκοπός μας είναι να κάνουμε τα γραφεία κέντρο συζήτησης και δουλειάς. Κάθε υποστηρικτής λοιπόν κάθε φίλος της εφημερίδας είναι ευπρόσδεχτος να επισκέπτεται τα γραφεία ταχτικά.

Σ. Επιτροπή

ΔΗ.ΚΟ, ΝΕ.ΔΗ.ΠΑ, ΠΑ.ΜΕ, «ΟΜΑΔΑ», ΑΖΙΝΕΣ, ΦΕΚ και....

Η ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ ΤΗΣ «ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ» ΔΕΞΙΑΣ

Τον τελευταίο καιρό παίζεται μπροστά στον Κυπριακό λαό ένα πρωτοφανές κωμικοτραγικό θέατρο με πρωταγωνιστές το ΔΗ.ΚΟ και την Κυπριακή «κεντροδεξιά». Βουλευτές που βγήκαν στη Βουλή με το ψηφοδέλτιο του ΔΗ.ΚΟ άλλοι προσχωρούν στο ΔΗ.ΣΥ που άλλοτε κατηγορούσαν με φανατισμό (Ιεροδιακόνου) άλλοι καμώνονται (μετα από 4 ολόκληρα χρόνια!) πως ποτε δεν υπήρξαν μέλη του ΔΗ.ΚΟ (Βάκης) άλλοι κάμνουν «ομάδες» με τον «ανεξάρτητο» Παπαδόπουλλο (Χριστοφίδης, Βάκης) κι άλλοι τρέχουν να κάμουν εν μια νυκτι κόμματα κινήσεις και παρατάξεις (Φ.Ε.Κ. Π.Α.Μ.Ε, ΝΕ.ΔΗ.ΠΑ) ενώ άλλοι καιροφυλαχτούν κι αμφιταλαντεύονται «με ποιους να παν και πους ν' αφήσουν» (Αμπίζας, Αζινοί, κ.α.).

Τον πρωταγωνιστικό ρόλο έπαιξε αυτή τη βδομάδα ο τέως αντιπρόεδρος του ΔΗ.ΚΟ και πρόεδρος της Βουλής Αλέκος Μιχαηλίδης με την προκήρυξη της Νέας Δημοκρατικής Παρατάξης που απειλεί να διχοτομήσει το κυβερνών κόμμα.

Δεν έμεινε πια Κύπριος που να μην έχει συνειδητοποιήσει την παταγώδη χρεωκοπία της «κεντροδεξιάς» ή της «πατρι-

ωτικής» δεξιάς (όπως επιμένουν να την αποκαλούν μερικοί) ηγέτες της οποίας, χωρίς κανένα πολιτικό πρόγραμμα, χωρίς την προβολή καμμιας λύσης ή προοπτικής τρέχουν εδώ κι εκεί, δεξιά κι αριστερά σαν μανιασμένοι στην προσπάθεια τους να σωθούν πολιτικά και να σώσουν ότι σώζεται από το βυθιζόμενο καράβι. Ο «καπετάνιος» εν τω μεταξύ, όπως αρμόζει σε κάθε γενναίο καπετάνιο που α-

γαπα το πλοίο που τον φιλοξένησε τόσον καιρό στέκεται όρθιος στο τιμόνι και χαιρετά εγώ το καράβι προχωρά γοργά προς τον πάτο.

Πως φτάσαμε όμως σ' αυτή τη χρεωκοπία;

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΗΣΗΣ

Η «πατριωτική» δεξιά γνώρισε την άνθησή της κατά την περίοδο της διακυβέρνησης του Μακάριου. Βάση αυτής της άνθησης υπήρξε η πολιτική της ταξικής συμφιλίωσης και η «ανάγκη» για πανεθνική ενότητα για να αντιμετωπιστεί ο ιμπεριαλισμός. Ο Μακάριος σαν εκπρόσωπος της «πατριωτικής αστικής τάξης» απόχτησε μια αδιαμφισβήτητη ισχύ που του την παρέσχε η εν λευκω υποστήριξη της ηγεσίας του ΑΚΕΛ, η

Ιστορική αναδρομή

«εθναρχική» του ιδιότητα και οι ταξικές σχέσεις που μαζί με τα πολιτικά δεδομένα δεν οδηγούσαν στην καθαρή επικυριαρχία της μιας ή της άλλης τάξης εννοώντας έτσι την επικράτηση ενός εξισορροπητή των τάξεων.

Στη ρίζα αυτής της πολιτικής ήταν η ραγδαία καπιταλιστική ανάπτυξη που αν και βασίστηκε πάνω σε δευτερεύοντες πρόσκαιρους κι ασταθείς παράγοντες (Τουρισμός, εμβάσματα από το εξωτερικό, παρουσία ξένων στρατευμάτων-ειρηνευτές, βάσεις κλπ) έδωσε τη δυνατότητα στην αστική τάξη της Κύπρου να επιτρέψει μια σχετική συνεχή (μέχρι το 1973) άνοδο στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Αυτό ήταν και το κύριο υπόβαθρο της ηγεμονίας της ηγεσίας του ΑΚΕΛ πάνω στην εργατική τάξη.

Με την καπιταλιστική ανάπτυξη ισχυροποιείται πολιτικά και οικονομικά η ελληνοκυπρι-

ακή αστική τάξη κι αρχίζει να διαχωρίζει κάπως τη θέση της από το Μακάριο δυσανεκτή με τη συμμαχία του με το ΑΚΕΛ κι αποφασισμένη να επιτύχει κάποιο συμβιβασμό με τον ιμπεριαλισμό στο εθνικό θέμα. Η δι-αμάχη αυτή ολοκληρώθηκε ασφαλώς μετά από το πραξικόπημα.

ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ-ΕΙΣΒΟΛΗ: ΤΕΛΟΣ ΜΑΚΑΡΙΑΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Με το πραξικόπημα και την εισβολή η Μακαριακή περίοδος ουσιαστικά τέλειωσε. Η «πολιτική Μακαρίου» οδήγησε στην αποτυχία και την ντε φάκτο διχοτόμηση. Ο ίδιος ο Μακάριος αρχίζει να φαίνεται «ενοχος» εξ

Συνέχεια στη σελ. 6η

ΔΙΕΘΝΗ

ΤΟΥΡΚΙΑ: ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

ΜΕΡΟΣ Β'

Μέχρι το πραξικόπημα του 1971

Η Οθωμανική Αυτοκρατορία στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο τοποθετήθηκε στο πλευρό της Γερμανίας με την οποία οι άρχουσες τάξεις είχαν μια πιο στενή ταύτιση και συνεργασία. Οι Γερμανοί από παλαιά συνεργάστηκαν με Τούρκους σε σχέση με τους Αγγλούς και Γάλλους που συνεργάστηκαν με εμπόρους των μειονοτήτων της Αυτοκρατορίας. Συγκεκριμένος σκοπός της Αγγλίας και Γαλλίας, που είχαν συμφέροντα στην Αίγυπτο και τη Μέση Ανατολή ήταν να απράξουν τις Αραβικές φυλές της Αυτοκρατορίας και άλλες μειονότητες να επαναστατήσουν. Επιδίωκαν την δημιουργία «ανεξάρτητων» αραβικών κρατών στην περιοχή των πετρελαίων. Οι Γερμανοί για να ανατρέψουν τα σχέδια αυτά, συνεργάστηκαν με την ίδια την Τουρκική άρχουσα τάξη.

Κατά τη διάρκεια του πρώτου παγκόσμιου πολέμου, η συνειδητοποίηση των κινδύνων που διέτρεχε η Τουρκία από τους ξένους και τις μειονότητες σαν όργανα τους φτιάχνει τις βάσεις για την δημιουργία του είδους του εθνικισμού που σήμερα χαρακτηρίζει την Τουρκία και τις άρχουσες τάξεις της. Δηλαδή, γίνεται μια προσπάθεια για την δημιουργία μιας τάξης ντόπιων καπιταλιστών και παύει το κράτος να δίνει πρόνοια σε ξένους, εαν δεν υπάρχει τουρκική συμμετοχή. Δημιουργούνται εθνικές τράπεζες, τουρκικές ασφαλιστικές εταιρίες κτλ όλα αυτά είναι και αποτέλεσμα μιας πικρής ιδεολογικής αλλαγής ανάμεσα σ' αυτούς που ελέγχουν την οικονομία. Αρχίζει να δημιουργείται μια αντίθεση μεταξύ της ημιφεουδαρχικής άρχουσας τάξης γύρω από το Σουλτάνο, που ελέγχει το κράτος και των μικροαστών διανοομένων και σημαντικό μέρος του στρατού. Οι μικροαστοί διανοομένοι επιδιώκουν την πιο επικερδή και ουσιαστική συμμετοχή τους στην οικονομία. Κατά την διάρκεια του πρώτου παγκόσμιου πολέμου δημιουργούνται κινήματα συνεργασίας μικροαστών και στρατού για να «σώσουν το κράτος» και να το κατευθύνουν περισσότερο προς τα συμφέροντα τους.

Τα κινήματα αυτά, βασικά κάτω από την καθοδήγηση του στρατού εννοούσαν ένα συνταγματικό καθεστώς, με αστικούς δημοκρατικούς θεσμούς. Ήθελαν να διαφοροποιήσουν τον τρόπο παραγωγής που υπήρχε και την κοινωνική δομή. Δεν μπορούσαν στην ουσία όμως, να μην προτείνουν την συνεργασία με τον ιμπεριαλισμό. (Κάτι το οποίο αντιφατικά εμπόδιζε την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων.)

Στο τέλος του πρώτου παγκόσμιου πολέμου στη διαμοιρασμένη Οθωμανική Αυτοκρατορία στην Ανατολία και τη Θράκη ξεσπά ο απελευθερωτικός πόλεμος ενάντια στο διαμελισμό. Αρχικά ήταν μια προσπάθεια διάσωσης του Σουλτάνου και αργότερα για τη δημιουργία ενός καινούργιου κράτους. Πρωτοπόροι ήταν οι μικροαστοί διανοομένοι και ο στρατός που υποστηρίζονταν από τις άρχουσες τάξεις της Ανατολίας με τις οποίες είχαν συνδεθεί από την εποχή των Οθωμανών. Μετά από την απόφαση του Ιμπεριαλισμού να μην υποστηρίξει πια την Αρμενία και την Ελλάδα (που υπέστη το φιασκο του 22) τελειώνει ο απελευθερωτικός πόλεμος και ιδρύεται η Δημοκρατία βασιμμένη ξανά στις παλιές άρχουσες οθωμανικές τάξεις και το στρατό. Ακόμα και κατά την διάρκεια του πολέμου η συνεργασία με το ξένο κεφάλαιο και τις ιμπεριαλιστικές χώρες δεν εγκαταλείφθηκε. Αντίθετα παρουσιάζεται στη σκηνή η Αμερική με την οποία σταδιακά αναπτύσσονται οικονομικές και πολιτικές σχέσεις. Η Αμερική αρχίζει να αντικαθιστά την επιρροή των Ευρω-

παϊκών χωρών σε σημαντικό βαθμό. Η Μεγάλη Επανάσταση στη Ρωσία παίζει μεγάλο ρόλο σ' αυτό.

Η αντίφαση μεταξύ σουλτανικού καθεστώτος-θηρσκευτικού κατεστημένου και του πιο, σχετικά προοδευτικού στρατού παύει να υπάρχει μετά την ίδρυση της Δημοκρατίας διότι δεν υπάρχουν ουσιαστικές οικονομικο-πολιτικές αντιφάσεις μεταξύ τους.

Στην Βουλή δεν γίνεται λόγος για κατάργηση της ημιφεουδαρχίας εφ' όσον ο στρατός και οι άρχουσες τάξεις είναι άμεσα συνδεδεμένες. Το κράτος διατηρεί τις απόλυτες εξουσίες του και εφ' όσον αντιπροσωπεύει όλες τις άρχουσες τάξεις εφαρμόζει ένα είδος κρατικού καπι-

ταλισμού, που διαρκεί μέχρι το 1946. Διατηρείται η ημιφεουδαρχική δομή παράλληλα με την προσπάθεια για ένα καπιταλιστικό μετασχηματισμό. Κύριος στόχος είναι και η συνεργασία με το ξένο κεφάλαιο. Η καπιταλιστική κρίση του 1923-1939, όταν διεκόπη η εξαγωγή κεφαλαίων από τις περιλιπτικές χώρες εμπόδισε βεβαίως αυτή την συνεργασία.

Η ημιφεουδαρχική εκμετάλλευση και η διατήρηση του κυρίαρχου τρόπου παραγωγής στην γεωργία, από την οποία προσπαθούν οι άρχουσες τάξεις να κατευθύνουν την υπεραξία προς την βιομηχανία δεν ενθαρρύνει την δημιουργία μιας αστικής τάξης. Ο ταξικός μετασχηματισμός εμποδίζεται από την έλλειψη αντίθεσης μεταξύ των κυρίαρχων οικονομικών ομάδων που συμφωνούν στην διατήρηση της ημιφεουδαρχικής αντίληψης και στο τρόπο συσσώρευσης κεφαλαίου στον οποίο απαραίτητο μέρος παίζει η ξένη συνεργασία. Με τη μεσολάβηση του κράτους, στη συσσώρευση κεφαλαίου τη συμμετοχή του στην οικονομική ζωή, και το χαρακτήρα της πολιτικής εξουσίας με κέντρο τον στρατό δημιουργείται μετά από το 1923 το φασιστικό καθεστώς και η φασιστική νοοτροπία που χαρακτηρίζει την κρατική εξουσία στην Τουρκία.

Με το τέλος του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου, οι πρωτοπόροι του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού μπλοκ είναι οι ΗΠΑ. Οι οικονομικοί και στατιστικοί τους στόχοι διευρύνονται. Οι άρχουσες τάξεις της Τουρκίας είναι έτοιμες από το 1920 να συνεργαστούν με τις ΗΠΑ.

Όταν το 1946, είναι έτοιμες οι προϋποθέσεις για μια συνεργασία, επωφελομένοι από τη στρατηγική σπουδαιότητα της Τουρκίας στον κόσμο, δημιουργούν σχέσεις με τις ΗΠΑ. Η συνεργασία με τις άρχουσες τάξεις και τον ιμπεριαλισμό μετά το 1947, αναπτύσσεται χωρίς αντίρρηση, γιατί δεν υπάρχει ακόμα καμία τάξη της οποίας τα συμφέροντα θα μπορούσαν να έρθουν σε αντίθεση με την είσοδο του ιμπεριαλισμού. Οι αντιπρόσωποι όλων των κυρίαρχων τάξεων, συμπεριλαμβανόμενης και της γραφειοκρατίας, προσεγγίζουν τις ΗΠΑ.

Μετά το 1947, καθορίζεται ο οικονομικός και πολιτικός προσανατολισμός της Τουρκίας: κάτω από την επίρροη του ιμπεριαλισμού των ΗΠΑ οι ντόπιοι πλούσιοι και οι πα-

λιες άρχουσες τάξεις μετασχηματίζονται και η εξέλιξη της γραφειοκρατίας δημιουργεί τους ιδιωτικούς επιχειρηματίες, που σχηματίζουν τη συνεργαζόμενη αστική τάξη.

Το ξένο κεφάλαιο επενδύεται στην Τουρκία με σκοπό να καλύψει τη ζήτηση της εσωτερικής αγοράς της χώρας. Περγουν στη δημιουργία ελαφρών βιομηχανιών, των οποίων η παραγωγή χρησιμοποιεί τα ημικατεργασμένα προϊόντα των προηγμένων καπιταλιστικών χωρών, και αυτο το είδος της επένδυσης εμποδίζει κάθε πραγματική εκβιομηχάνιση, κάθε συμβολή νέων τεχνικών. Η ανάπτυξη της παραγωγής εξαρτιέται από αυτά τα ημικατεργασμένα προϊόντα.

Καμία τάξη ή κοινωνικό στρώμα δεν αντιδρά, ούτε στην εποχή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας ούτε στην εποχή της Δημοκρατίας, στην είσοδο του ιμπεριαλισμού και την κυριαρχία του. Η πρώτη αντίδραση τοποθετείται γύρω στο 1960, με τη διεύρυνση της εργατικής τάξης και την εξάπλωση των σοσιαλιστικών ιδεών. Η κοινωνία της Τουρκίας στη ιστορική της διαδρομή δημιουργεί για πρώτη φορά μια επαναστατική τάξη, και η εργατική τάξη επιβάλλει την ύπαρξη της με την ταξική της συνείδηση και την αντιιμπεριαλιστική της σκέψη. Η αναγνώριση αυτή παίρνει όλη της τη σπουδαιότητα με τον αγώνα που διεξήχθη στο όνομα της εφαρμογής των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Την ίδια αυτή εποχή, τα αγροτικά κινήματα παίρνουν θέση ενάντια στις κυρίαρχες τάξεις της αγροτιάς: οι αγρότες και οι ακτήμονες οργανώνονται στις γραμμές της εργατικής τάξης.

Το 1971, για τον αμερικανικό και ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό για τους Τούρκους συνεργάτες που είναι υποχρεωμένοι να κρατούν κάτω από διπλή εκμετάλλευση την εργατική τάξη και αγροτία της Τουρκίας, τα

από το ένα μέρος εξασφαλίζουν τη γραφειοκρατία και ανγνωρίζουν με το Σύνταγμα του 1961 τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, από το άλλο, επιτρέπουν τη δημιουργία θεσμών που ισχυροποιούν την κυριαρχία του ιμπεριαλισμού.

Στην ανάπτυξη του μετά το 1960, ο ιμπεριαλισμός διευρύνει τις συμμαχίες του και ο στρατός, προσεταιριζόμενος το ξένο κεφάλαιο, συμβάλλει στη συνεργασία που αρχισαν οι άρχουσες τάξεις. Η εμπορευόμενη μικροαστική τάξη των μικρών πόλεων γίνεται ο αντιπρόσωπος των μονοπωλίων: ανοίγει γραφεία πώλησης και περνάει έτσι στη συνεργασία με τον ιμπεριαλισμό.

Καμία τάξη ή κοινωνικό στρώμα δεν αντιδρά, ούτε στην εποχή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας ούτε στην εποχή της Δημοκρατίας, στην είσοδο του ιμπεριαλισμού και την κυριαρχία του. Η πρώτη αντίδραση τοποθετείται γύρω στο 1960, με τη διεύρυνση της εργατικής τάξης και την εξάπλωση των σοσιαλιστικών ιδεών. Η κοινωνία της Τουρκίας στη ιστορική της διαδρομή δημιουργεί για πρώτη φορά μια επαναστατική τάξη, και η εργατική τάξη επιβάλλει την ύπαρξη της με την ταξική της συνείδηση και την αντιιμπεριαλιστική της σκέψη. Η αναγνώριση αυτή παίρνει όλη της τη σπουδαιότητα με τον αγώνα που διεξήχθη στο όνομα της εφαρμογής των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Την ίδια αυτή εποχή, τα αγροτικά κινήματα παίρνουν θέση ενάντια στις κυρίαρχες τάξεις της αγροτιάς: οι αγρότες και οι ακτήμονες οργανώνονται στις γραμμές της εργατικής τάξης.

Το 1971, για τον αμερικανικό και ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό για τους Τούρκους συνεργάτες που είναι υποχρεωμένοι να κρατούν κάτω από διπλή εκμετάλλευση την εργατική τάξη και αγροτία της Τουρκίας, τα

δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, έστω και περιορισμένα της εργατικής τάξης και αγροτίας αντιπροσωπεύουν ένα κίνδυνο για τα συμφέροντα τους, προ πάντων τη στιγμή που τα μονοπώλια θέλουν να επεκτείνουν τις αγορές τους και ο ιμπεριαλισμός ενδιαφέρεται για τον αγροτικό τομέα.

Απ' αυτή την άποψη, καθώς και κάτω από την επίδραση άλλων παραγόντων, για τον ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό και αυτών των ΗΠΑ το πραξικόπημα της 12 του Μάρτη ήταν αναπόφευκτο.

Εκτός από την τρομοκρατία και τις απάνθρωπες μεθόδους που χρησιμοποιήθηκαν, το πραξικόπημα

της 12 του Μάρτη πρόσθεσε νέα άρθρα στο Σύνταγμα, πράγμα πολύ σπουδαίο για το λαό της Τουρκίας.

Σύμφωνα με το νέο Σύνταγμα μερικοί πολίτες είναι κάτω από την προστασία αυτών των άρθρων, και άλλοι δεν έχουν ούτε δικαιώματα, ούτε ελευθερίες, ούτε Σύνταγμα. Αυτοί που είναι ενάντια στον ιμπεριαλισμό τον ευρωπαϊκό και τον αμερικανικό, ενάντια στις άρχουσες τάξεις και τους συνεργάτες τους, δεν έχουν Σύνταγμα.

Με το Σύνταγμα του 1971, ο αγώνας που διεξήχθη επί δεκά χρόνια για την εφαρμογή των δημοκρατικών δικαιωμάτων, γίνεται αδύνατος και υψώνουν ένα τείχος μπροστά στην οικονομική, κοινωνική και πολιτιστική ανάπτυξη του λαού της Τουρκίας.

Το πραξικόπημα της 12 του Μάρτη 1971, από το χαρακτήρα του δεν είναι διαφορετικό από τα προηγούμενα στρατιωτικά κινήματα.

Για πρώτη φορά στην ιστορία της Τουρκίας, ο φασιστικός χαρακτήρας του στρατού — πέρα από την τρομοκρατία και την καταστολή που χρησιμοποιήθηκαν κατά άλλων λαών — εκδηλώνεται βίαια ενάντια στην ταξική πάλη. Στο εξής, έχει αντιμέτωπος μια επαναστατική τάξη και άλλα κοινωνικά στρώματα. Κατά τα προηγούμενα στρατιωτικά πραξικοπήματα, η δημιουργία μιας επαναστατικής τάξης απέναντι στο μικροαστικό κοινωνικό στρώμα, της επέτρεψαν να συγκαλύψει το χαρακτήρα της: μεταξύ 1961 και 1971, για πρώτη φορά στην Τουρκία μια επαναστατική τάξη, δηλ. η εργατική, διεξάγει τον αγώνα και ο στρατός ορθώνεται εναντίον της, σαν επαναστατική δύναμη. Στα προηγούμενα κινήματα, ο στρατός είχε σαν στόχο να πραγματοποιήσει τη συμφωνία μεταξύ των κυρίαρχων τάξεων και να συνεργαστεί με τον ιμπεριαλισμό: από εδώ και στο εξής είναι αντιμέτωπος με τον λαό, μαζί με τις συνεργαζόμενες τάξεις και τον ιμπεριαλισμό και αυτή η συμμαχία,

του εξασφαλίζει στο εξής ένα μεγαλύτερο μέρος από την υπεραξία. Απ' αυτή την άποψη τα κινήματα των τάξεων και των κοινωνικών στρωμάτων που ορθώνονται ενάντια στην εκμετάλλευση και την επιρροή της πολιτικής συνείδησης της εργατικής τάξης, πάνε ενάντια στα συμφέροντα των ανώτερων αξιωματικών του στρατού και αποβλέπουν στο να περιορίσουν το μερίδιό του στην υπεραξία. Ο στρατός, επαμφοτερίζων μέχρι το 1960 που η εργατική τάξη και η ιδεολογία της δεν ήταν επικίνδυνες, αλλάζει και γίνεται αποκλειστικός συνεργάτης της άρχουσας τάξης και του ιμπεριαλισμού το 1971.

(συνεχίζεται) Πεύκος

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΕΔΩ «ΣΗΜΕΡΙΝΗ»! Η ΦΩΝΗ
ΤΩΝ... ΑΔΙΚΗΜΕΝΩΝ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ

Για αρκετό καιρό η «Σημερινή» του ΔΗ.ΣΥ επιδόθηκε σε μια κοινωνική κριτική, μια κριτική της κυβέρνησης «απο τ' αριστερά». Ο στόχος της ήταν καθαρός. Ήθελε να εκμεταλλευτεί δημαγωγικά τη χρεωκοπία της κυβέρνησης Κυπριανού και την αγανάχτηση που προκάλεσε στο λαό η πολιτική αυτή κι η γενικότερη οικονομική κρίση. Εσχίσε λοιπόν τα ιμάτια της για την αντιλαϊκή φορολογία για τη διαφθορά των κυβερνώντων, για το συνεργατισμό, για τις συντάξεις του Προέδρου, υπουργών, βουλευτών.

Δεν αναζήτησε ασφαλώς, ούτε υπέδειξε ποτέ τις ρίζες της κρίσης που είναι κρίση του παγκοσμίου καπιταλιστικού συστήματος. Η κρίση όμως βάθυνε. Οι εργοδότες άρχισαν να θορυβούνται μήπως και χτυπηθούν τα υπέρρογκα κέρδη τους. Κι άρχισαν οι ανακοινώσεις, οι ομιλίες, οι απειλές.

Όλα αυτά βρήκαν το φυσικό τους φορέα και προπαγανδιστή: τη «Σημερινή» που εδώ και μερικές βδομάδες προβάλλει με μεγάλους τίτλους και σε περίοπτη θέση τις ανακοινώσεις και τα γαυγίσματα των πατρώνων της, των αφεντικών. Κι όχι μόνο αυτό.

Προβαίνει σ' αναλύσεις, αγαναχτα για τις παράλογες αυξήσεις που ζητούν οι συντεχνίες.

«Για πολλά χρόνια τώρα οι εργατικές Συνδικαλιστικές Οργανώσεις... έδωσαν δείγματα της υπευθυνότητας τους για προσαρμογή των εργατικών διεκδικήσεων στο ρυθμό αυξήσεως της παραγωγικότητας. Τα τελευταία χρόνια... ζητούν αυξήσεις άσχετες με τις δυνατότητες της οικονομίας. Και τώρα επιτείνουν τις διεκδικήσεις τους σε στιγμές έντονης οικονομικής υφέσεως» (Σημερινή 10 Οκτ. 1980)

Ζητά κι άλλα «κίνητρα» για να πλουτίσουν κι άλλο οι εργοδότες μήπως και φιλοτιμηθούν και επενδύσουν στη βιομηχανία.

«Η έντονη πολεμική των κινήτρων σημαίνει καταστροφή για τον τόπο μας» (Σημερινή, 12 Οκτ.)

Για όλα αυτά τα κακά και τους κινδύνους φταίει ασφαλώς εκτός από τις παράλογες απαιτήσεις των εργαζομένων και η έλλειψη κυβερνητικής πολιτικής. (Για όλα φταίει η κυβέρνηση που πρέπει να παραιτηθεί για να κυβερνήσει - με ποιο πρόγραμμα δεν μας λεν - ο Κληρίδης).

Ο φτωχοί εργοδότες είναι τα μόνα θύματα στην όλη ιστορία και πρέπει κυβέρνηση και εργάτες να τους συμπαρασταθούμε για να τα βγάλουν πέρα:

«Είναι καθήκον όλων μας να δώσουμε τα χέρια να βοηθήσουμε... τη βιομηχανία μας που τόσο τη χρειάζεται η Κύπρος μας» (Σημερινή, 12 Οκτ.)

Γίνεται πια ξεκάθαρο πως όσο χειροτερεύει η οικονομική κρίση οι εργοδότες θα εντείνουν, εκτός των άλλων, τους προπαγανδιστικούς τους μηχανισμούς για να πείσουν την εργατική τάξη να υποστεί όλες τις συνέπειες της κρίσης ελαττώνοντας το βιοτικό της επίπεδο. Η «Σημερινή» λοιπόν θα ξεσκεπαστεί ακόμα περισσότερο. Κι οι εργάτες, οι αγρότες κι οι μικροαστοί ακόμα που ακολουθούν σήμερα το ΔΗ.ΣΥ παρασυρμένοι, ανάμεσα σ' άλλα, από την αντιπολιτευτική προπαγάνδα του θα προβληματιστούν για την υποστήριξη τους στο κόμμα και την εφημερίδα των εργοδοτών και του κεφαλαίου. Αν θα κερδίσουν στις αριστερές δυνάμεις αυτο θα εξαρτηθεί σχεδόν ολοκληρωτικά από την πολιτική και το πρόγραμμα που θα προβάλλουν τα αριστερά κόμματα και τη στάση των συντεχνιών στην αντιπαράθεση με τους εργοδότες. Όσο τα αριστερά κόμματα δεν δίνουν στην εργατική τάξη τη διέξοδο της κατάληψης της εξουσίας κι όσο οι συντεχνίες υποχωρούν μπροστά στους εργοδότες όχι μόνο δεν υπάρχει ελπίδα απαγγίστρωσης μαζών από τα δεξιά κόμματα αλλά μεγαλώνει ο κίνδυνος προσχώρησης κι άλλων με κίνδυνο αποδυνάμωσης του εργατικού κινήματος κι ανάληψης της εξουσίας από τη «σκληροπυρηνική» δεξιά του Κληρίδη.

Μ. Βρετανία ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΑΝΑΖΗΤΑ ΝΕΟ ΗΓΕΤΗ

Την περασμένη Τετάρτη ο άρχηγος του Εργατικού Κόμματος της Μ. Βρετανίας κ. Τζέιμς Κάλλαχαν ανακοίνωσε την απόφαση του να αποχωρήσει από την αρχηγία του κόμματος. Η αποχώρησή του, που αναμενόταν από καιρό, βάζει το Εργατικό Κόμμα μπροστά στο πρόβλημα εκλογής νέου ηγέτη και ταυτόχρονα μπροστά στην πιθανότητα διάσπασής του.

Η πολιτική ζωή στη Βρετανία έχει να παρουσιάσει την σταθερότερη εικόνα από όλες τις δυτικοευρωπαϊκές χώρες στη νεώτερη ιστορία. Τίποτε σ' αυτή τη χώρα δεν φαίνεται ν' αλλάζει απότομα και η προοπτική επαναστατικών εξελίξεων μόνο χαμόγελα προκαλεί. Ο ίδιος ο Μαρξ είχε πει πως η Βρετανία είναι ίσως μια από τις ελάχιστες χώρες όπου ίσως η σοσιαλιστική επανάσταση μπορεί να γίνει χωρίς αιματοχυσία.

Ταυτόχρονα η Βρετανία είναι το κλασσικό μοντέλο καπιταλιστικής ανάπτυξης πάνω στο οποίο ο Μαρξ και ο Έγκελς βάσισαν την ανάλυσή τους. Ο ταξικός διαχωρισμός είναι πιο έντονος από οπουδήποτε αλλού και πούθενα η εργατική τάξη δεν είναι τόσο καλά οργανωμένη. Η δύναμη της είναι απεριόριστη και όταν αποφασίσει να δράσει καμία κυβέρνηση δεν μπορεί να σταθεί μπροστά της. Το πιο πρόσφατο παράδειγμα είναι η ανατροπή της προηγούμενης Συντηρητικής Κυβέρνησης του Έντουαρντ Χηθ.

Ωστόσο η εργατική τάξη της Βρετανίας ήταν πάντα διαποτισμένη με ρεφορμιστικές αντιλήψεις και οι επαναστατικές ιδέες ποτέ δεν κατάφεραν ν' αποχτήσουν μαζικό έρεισμα. Η ηγεσία της αποτέλεσε παράδειγμα «εργατικής αριστοκρατίας» που συνεργάζονταν ουσιαστικά με τους κεφαλαιοκράτες. Το Εργατικό κόμμα που δημιουργήθηκε για να παίξει το ρόλο του πολιτικού βραχίονα των Συντεχνιών πολυγύρορα έγινε η άλλη όψη του καπιταλισμού. Οι διάφορες κυβερνήσεις που κατάφερε να δημιουργήσει δεν έθιξαν καθόλου το σύστημα. Το μόνο που κατάφεραν ήταν να προσφέρουν διάφορες υπηρεσίες όπως ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, δωρεάν παιδεία κλπ στην εργατική τάξη όσο ο καπιταλισμός το επέτρεπε μέσα στην περίοδο της ανόδου του.

Σήμερα το σκηνικό αλλάζει δραστικά. Ο Βρετανικός καπιταλισμός βρίσκεται σε χειρότερη κρίση από οποιαδήποτε άλλη αναπτυγμένη χώρα - με την εξαίρεση ίσως της Ιταλίας -. Η ανεργία έχει ξεπεράσει τα δύο εκατομμύρια και το βιοτικό επίπεδο τως εργαζομένων γενικά πέφτει αισθητά. Η δυνατότητα μεταρρυθμίσεων μέσα στο σύστημα προς όφελος της εργατικής τάξης δεν υπάρχει πια. Μια Εργατική Κυβέρνηση δεν μπορεί να προσφέρει μεταρρυθμίσεις: το μόνο που μπορεί να κάμει είναι να επιβάλει αντιεργατικά μέτρα. Και αυτή ήταν η προσπάθεια της τελευταίας εργατικής κυβέρνησης που αποπειράθηκε να συγκρατήσει τις αυξήσεις των εργαζομένων στο 5% με αποτέλεσμα να χάσει τις εκλογές.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες τα αριστερά ρεύματα μέσα

στο κόμμα άρχισαν να κερδίζουν έδαφος. Η νεολαία του κόμματος κερδήθηκε από μια μαρξιστική τάση συσπειρωμένη γύρω από την εφημερίδα «Μιλίταντ» ενώ η Εθνική Εκτελεστική Επιτροπή πέρασε στα χέρια της αριστεράς πτέρυγας που αποτελείται από

μία σειρά ρεύματα, όπως την τάση της εφημερίδας «Τρίμπιουν», τον Τόνυ Μπέν και άλλες αριστερές προσωπικότητες του Εργατικού Κόμματος.

Αυτή η αριστεροποίηση του Εργατικού Κόμματος τρώμαξε τόσο την κοινοβουλευτική γραφειοκρατία όσο και την αστική τάξη. Έτσι έγιναν πολλές προσπάθειες για συκοφαντηση της αριστεράς και αποβολές μαρξιστών από το κόμμα χωρίς όμως αποτέλεσμα. Η αριστερά εξακολούθησε να κερδίζει έδαφος με αποτέλεσμα στην τελευταία Ετήσια Συνδιάσκεψη να πετύχει την έγκριση ψηφισμάτων που αν εφαρμοστούν θα αλλάξουν την μορφή του κόμματος σημαντικά.

Στο πολιτικό επίπεδο τα κυριότερα τέτοια ψηφίσματα αφορούν την ανάληψη υποχρέωσης από το κόμμα μια εργατική κυβέρνηση να αποσύρει την Βρετανία από την Κοινή Αγορά και η τοποθέτηση του υπερ του μονομερους πυρηνικού αποπλισμού. Στο οργανωτικό, η ευθύνη για τη σύνταξη του εκλογικού μανιφέστου μετατίθεται από τον Αρχηγό του κόμματος στην Ε.Ε.Ε, οι βουλευτές του κόμματος είναι πια αναγκασμένοι να θέσουν τόνε αυτο τους στις κλαδικές κοινοβουλευτικές οργανώσεις για επαναδιαλογή σαν υποψήφιοι του κόμματος, και η εκλογή αρχηγού δεν θα γίνεται πια αποκλειστικά από την κοινοβουλευτική ομάδα αλλά θα συμμετέχουν σ' αυτή οι κλαδικές κοινοβουλευτικές οργανώσεις και οι Συντεχνίες.

Τέτοιες αλλαγές σημαίνουν ουσιαστικά την πλήρη επικράτηση της αριστεράς μέσα στο κόμμα. Γι' αυτό, η δεξιά πτέρυγα με εκπρόσωπους τον Ντένις Χήλυ, τον Ντέιβιντ Όουεν, την Σιέρλη

Γουίλλιαμς κ.α. αγωνίζονται απειλώντας, έμμεσα ή άμεσα ν' αποχωρήσουν από το κόμμα και να δημιουργήσουν ένα νέο σοσιαλδημοκρατικό σχήμα. Αυτή την προσπάθεια ενθαρρύνουν και οι αστικές εφημερίδες της Βρετανίας.

Η αποχώρηση του Κάλλαχαν δεν είναι άσχετη με την εσωκομματική διαμάχη. Η Ετήσια Συνδιάσκεψη ανέβαλε για τις αρχές του 81 την έγκριση συγκεκριμένου τρόπου συμμετοχής των κλαδικών οργανώσεων του κόμματος και των Συντεχνιών στην εκλογή του Αρχηγού του

κόμματος. Μέχρι, τότε θα ισχύει η σημερινή διαδικασία εκλογής του αποκλειστικά από την κοινοβουλευτική ομάδα όπου ο Ντένις Χήλυ φαίνεται να συγκεντρώνει τις μεγαλύτερες πιθανότητες. Αντίθετα μέσα στη βάση του κόμματος και τις συντεχνίες η πιο δημοφιλής προσωπικότητα είναι ο Τόνυ Μπεν. Έτσι παρα την εκκλιση του κάποτε ηγέτη της αριστεράς Μάικλ Φουτ να παραμείνει ο Κάλλαχαν μέχρι να ξεκαθαριστεί το θέμα της διαδικασίας εκλογής, ο τελευταίος προτίμησε να παραιτηθεί.

Μ' αυτό τον τρόπο η αριστερά μπορεί να βρεθεί μπροστά στο πρόβλημα ν' αντιμετωπίσει στις αρχές του χρόνου το τελεσμένο ενός αρχηγού που θα έχει εκλεγεί μόλις πριν μερικούς μήνες που θα απειλεί - έμμεσα ή άμεσα - με αποχώρηση από το κόμμα αν ανακληθεί από το νέο εκλογικό σώμα.

Η εκλογή αρχηγού θα γίνει σύντομα. Ο επικρατέστερος υποψήφιος φαίνεται να είναι ο Ντένις Χήλυ της δεξιάς πτέρυγας. Ο Τόνυ Μπεν, παρ' όλη τη δημοτικότητα του μέσα στο κόμμα και τις συντεχνίες δεν φαίνεται να έχει πολλές πιθανότητες μέσα στην Κοινοβουλευτική ομάδα. Άλλες προσωπικότητες που αναφέρονται είναι ο Πήτερ Σίδορ σαν μια συμβιβαστική λύση και ακόμα και ο ίδιος ο Μάικλ Φουτ.

Όποια κι αν είναι η εξέλιξη, το σημαντικότερο είναι ότι η κρίση μέσα στο Εργατικό κόμμα δεν τελείωσε ακόμα. Και η αριστερά φαίνεται να κερδίζει το παιχνίδι. Οι επαναστατικές ιδέες διεισδύουν σιγά σιγά μέσα στην εργατική τάξη. Συνδιασμένες με την τεράστια δύναμη της μπορεί να κάμουν θαύματα. A.B.K.

Μιλουν οι εργάτες: ΟΧΙ στα μεροκάματα πείνας

ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΣΤΙΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΕΣ ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ

Μετα απο το αδιέξοδο που δημιουργήθηκε, απο την αδιαλλαξία των εργοδοτων, οι εργάτες των βαλιτσοποιών κατέβηκαν σε απεργία διαρκείας ζητώντας την υπογραφή της συλλογικής σύμβασης που θα έπρεπε να ισχύει απο τη 1 Ιούλη του 1980.

Συντάκτες της εφημερίδας μας επισκέφθηκαν τους χώρους της απεργίας, μίλησαν με τους εργάτες των εργοστασίων Μ. Μακροσέλλη και Κ. Θεοδώρου, και πήραν τις πιο κάτω συνεντεύξεις.

**Εργοστάσιο Μ. Μακροσέλλη
Απεργιακή Επιτροπή:**

«Οι συζητήσεις μεταξύ εργοδοσίας και συντεχνιών άρχισαν απο τις 2 του Μάη το 1980 με στόχο να καταλήξουν στις 30 Ιούνη 80 (ημέρα λήξης της προηγούμενης δίχρονης σύμβασης) στην υπογραφή της νέας σύμβασης. Οι αντίθετες όμως απόψεις των εργοδοτων παράτειναν τις διαπραγματεύσεις μέχρι τις 3 Οκτώβρη, τελευταία συνάντηση εργοδοτων - συντεχνιών, στην οποία οι εργοδότες αποκάλυπτα δήλωσαν ότι οι προτάσεις τους είναι τελεσίδικες και ότι δεν θα υποχωρούσαν στα θέματα μισθων πρόσληψης, αυξήσεις ημερομισθίων φιλοδωρημάτων και αδειων ανάπαυσης, και ζητούσαν γι' αυτά τα αιτήματα να ισχύσει η σύμβαση του 1979 για ακόμα ένα χρόνο. Το μοναδικό αίτημα που αποδέκτηκαν ήταν η άδεια τοκετού.

Ετσι βρεθήκαμε αναγκασμένοι να χρησιμοποιήσουμε το μοναδικό όπλο που μας έμεινε για να διεκδικήσουμε τα δίκαια αιτήματα μας: Την απεργία διαρκείας.
Η σύμβαση που προτείναμε στους εργοδότες είναι η ακόλουθη.

1. ΜΙΣΘΟΔΟΣΙΑ

Εργάτριες
Πρόσληψη: 1.7.80 £12.250 βασικός, 1.7.81 12.750 βασικός
3 μήνο: 1.7.80 £12.750 βασικός, 1.7.81 13.250 βασ., 1.7.81 13.750 βασ.
12 μήνο: 1.7.80 £14.000, 1.7.81 14.500 βασ.
Εργάτες
Πρόσληψη: 1.7.80 £19.500 βασ., 1.7.81 20.250 βασ.

3 μήνο: 1.7.80 £20.250 βασ. 1.7.81 21.000 βασ.
6 μήνο: 1.7.80 £21.000 βασ. 1.7.81 21.750 βασ.
12 μήνο: 1.7.80 £22.000 βασ. 1.7.81 22.750 βασ.

Οι μισθοι που προτείνουν οι εργοδότες με το να υποστηρίζουν την παραταση της σύμβασης του 79-με προφαση όπως υποστηρίζουν την πτώση των εξαγωγών των προϊόντων τους-είναι:

Εργάτριες
Πρόσληψη: £10.000 βασ.
3 μήνο: £10.500 βασ.
6 μήνο: £11.000 βασ.
12 μήνο: £11.750 βασ.
Εργάτες
Πρόσληψη: £15.250 βασ.
3 μήνο: £15.750 βασ.
6 μήνο: £16.500 βασ.
12 μήνο: £17.500 βασ.

(2) ΕΤΗΣΙΕΣ ΠΡΟΣΑΥΞΗΣΕΙΣ

Ετήσιες προσαυξήσεις
1.7.1980 £3.250 βασ.
1.7.1981 2.250 βασ. (χωρίς τιμάρθμο)

Αυτο που η εργοδοσία προτείνει είναι £1.500 με τον τιμαριθμο

(3) ΕΤΗΣΙΕΣ ΑΔΕΙΕΣ:

15 μέρες τον χρόνο

(4) ΣΥΝΤΕΧΝΙΑΚΟ ΙΑΤΡΕΙΟ:

Η συνεισφορά του εργοδότη και των εργατων θα είναι £0.200 και θα παραχωρούνται ενσημα £0.400

(5) ΦΙΛΟΔΩΡΗΜΑ:

Εργατικό Προσωπικό
1980 3 βδομάδες
1981 4 βδομάδες

(6) ΑΔΕΙΑ ΤΟΚΕΤΟΥ:

Ένα μήνα με τις μισες απολαβες

«Στις μέχρι τώρα διεκδικήσεις μας ένα σημαντικό εμπόδιο ήταν οι μερικά απασχολούμενοι εργάτες Part time-στην συντριπτική τους πλειοψηφία κυβερνητικοί-που αποτελούν το εφεδρικό εργατικό δυναμικό που καλύπτει τα οποιαδήποτε κενά που δημιουργούνται στη λειτουργία του εργοστασίου σε περίπτωση απεργίας. Ο Μακροσέλλης μας λέει ότι αυτοι οι εργάτες πληρώνονται απο ένα ξεχωριστό κονδύλι που το έχει ξεχασμένο!!! Εμεις όμως λέμε ότι εφ' όσον ο Μακροσέλλης έχει πλεόνασμα λεφτων για να πληρώνει απασχολούμενους εργάτες θα πρέπει να βρει και λεφτα για μας, τους κανονικούς εργάτες για να επιβιώσουμε.

Στου Κ. Θεοδώρου ο εργοδότης στις παραμονες της απεργίας απόλυσε τους απασχολούμενους για να δείξει στους εργάτες του ότι πράγματι αντιμετωπίζει οικονομικό πρόβλημα. Αν και έχουμε παραπονέθει στην εργοδοσία για την πρόσληψη τέτοιων εργατων δεν έχουμε προωθήσει το θέμα μέσα απο τις συντεχνίες.

Ο Μακροσέλλης προβλέποντας ότι η απεργία θα επηρέαζε την παραγωγή και τις παραγγελίες, μετάφερε απ' αυτο το εργοστάσιο, στο εργοστάσιο «Τρουδ Τραβελ» που είναι συναιτέρος, υλικά για να καλύψει τρεις παραγγελίες. Επίσης με την κήρηξη της απεργίας έδωσε αύξηση £2.000 στους εργάτες της «Τρουδ travel». Δυστυχώς αυτοι οι εργάτες είναι ανοργάνωτοι γι' αυτο δεν μπορούμε να ζητήσουμε την συμπαρασταση τους. Έχουμε όμως τρόπο να αντιδράσουμε στα τεχνάσματα του Μακροσέλλη. Θα καταγράψουμε τα νούμερα των φορτηγων (trailer) που θα μεταφέρουν τα εμπορεύματα στα λιμάνια και θα τα δίνουμε στους λιμενεργάτες συναδέλφους μας για να μην τα ξεφορτώνουν.

Απο τον καιρο που αρχίσαμε την απεργία έρχεται αρκετες φορές η αστυνομία που ισχυρίζεται ότι της καταγγέλλονται καυγάδες. Σε μια περίπτωση ο συναιτέρος του Μακροσέλλη στο "Troyd Travel" στην παρουσία της αστυ-

νομίας μας προκαλούσε και έβριζε για να δημιουργήσει επεισόδια. Εμεις όμως κρατήσαμε την ψυχραιμία μας.

Οποια εμπόδια και αν θελήσουν να μας βάλουν εμεις είμαστε ενωμένοι και προπάντων αποφασισμένοι να συνεχίσουμε τον αγώνα μας γιατί απο την έκβαση του θα κριθουν και άλλες εκατο συμβάσεις που θα ανανεωθουν ως το τέλος του χρόνου. Αν συμβιβαστούμε εμεις με τα μεροκάματα πείνας που προτείνουν οι εργοδότες μας αυτο θα περιωρίσει τις διεκδικήσεις και των υπολοίπων συναδέλφων μας.

Αν χρειαστεί να κλιμακώσουμε τον αγώνα μας θα εκδώσουμε φυλλάδια, θα δημιουργήσουμε απεργιακό ταμείο και θα ζητήσουμε απο άλλα εργοστάσια, περα απο την ηθική συμπαρασταση που μας δίνουν σήμερα, και έμπρακτη συμπαρασταση.»

**Εργοστάσιο Κ. Θεοδώρου
Ανδρέας Τοφαρης**

39 χρόνων
Εργάτης με 10 χρόνια υπηρεσία

Μέχρι τώρα οι όροι εργασίας μας ήταν σχετικά καλοι γιατί υπήρχαν πολλες εξαγωγες. Τώρα που οι εξαγωγες ελαττώθηκαν μας ζητουν να μείνουμε με τη σύμβαση του 79. Πως μπορούμε να δεχτούμε ένα τέτοιο πράγμα απο τη στιγμή που εμεις θέλαμε να αλλάξουμε τις συμβάσεις απο το 1978 γιατί δεν ανταποκρίνονταν στις ανάγκες της ζωης. Τότε δείξαμε καλη θέληση αλλα τώρα είμαστε αποφασισμένοι να πάρουμε αυτα που ζητούμε, γιατί απο την δικη μας επιτυχία θα ωφεληθουν και άλλοι πολλοι συνάδελφοι μας που οι συμβάσεις τους θα ανανεωθουν μέχρι το τέλος 1980.

Στόχος μας είναι να μη πουληθι τίποτε απο τα υποκαταστήματα των επιχειρήσεων έτσι ώστε να αντιμετωπίσουν οικονομικό πρόβλημα και να επιταχύνουν αναγκαστικά την επίλυση των προβλημάτων μας. Γι' αυτο το σκοπο εργάτες μπλοκάρουν τις εισόδους των καταστημάτων και ζητουν απο τον κόσμο να μην αγοράσει οτιδήποτε. Ευτυχώς ο κόσμος ανταποκρίνεται.

Σε περίπτωση που θα επιστρέψουμε στη δουλεια μας δεν φοβόμαστε πιθανα αντίποινα απο τους εργοδότες για την σημερινή μας δράση γιατί εμεις είμαστε η δύναμη που βγάζει την παραγωγή και μπορού-

με να την σταματήσουμε αν προσπαθήσουν να κάμουν οτιδήποτε σε βάρος μας.

Πρέπει να πω ότι ο δικος μας μάστρος θα μπορούσε να μας δώσει αυτα που ζητούμε αλλα δυστυχώς υπακούει στις συλλογικές αποφάσεις του Συνδέσμου εργοδοτων στον οποίο ανήκει.

Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ Σ.Ε

Η Σ.Ε. συμμερίζεται ανεπιφύλακτα την άποψη των εργατων της βαλιτσοποιίας στη ότι η έκβαση του δικου τους αγώνα θα επηρεάσει ανάλογα και τις διεκδικήσεις και των υπολοίπων συναδέλφων τους.

Οι ευθύνες των εργατων της βαλιτσοποιίας είναι τεράστιες μπροστα στο υπόλοιπο εργατικό κίνημα. Θα πρέπει με δύναμη και αποφασιστικότητα να απαιτήσουν απο τους εργοδότες να τους δώσουν αυτα τα λιγοστα που ζητουν. Γιατι πραγματικά είναι «λιγοστα» αυτα που ζητουν σε σύγκριση με το σημερινό κόστος ζωης και με τα υπερκέρδη, που οι εργοδότες βγάζουν, απο τον κόπο τους.

Ενωμένοι οι εργάτες θα πρέπει να κάμουν καθαρο τόσο στους εργοδότες όσο και στην κυβέρνηση ότι δεν πρόκειται να δεχτούν άλλες θυσίες στα πενιχρα μεροκάματα τους για χάρη ενός «αγώνα» που στα χέρια της αστικής τάξης χρησιμευσε σαν προκάλυμμα για την εκμετάλλευση των Κυπρίων εργαζομένων.

Η Σ.Ε δεν έχει τίποτε άλλο να σχολιάσει γιατί πιστεύουμε οτιδήποτε περισσότερο θα ήταν φλυαρία μπροστα σ' αυτα που είπε ο εργάτης Ανδρέας Τοφαρης «εμεις είμαστε η δύναμη που βγάζει την παραγωγή και μπορούμε να την σταματήσουμε αν προσπαθήσουν να κάμουν οτιδήποτε σε βάρος μας.»

ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΕΡΓΑΤΩΝ ΣΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ

Σύμφωνα με ανακοίνωση της στις 4 Οκτώβρη η Διεύθυνση των Αγγλικών Βάσεων αναφέρει ότι είναι υποχρεωμένη να απολύσει 53 εργάτες του Τμήματος Δημοσίων Έργων, και 90 εργάτες που απασχολούνται απο το Βρετανικό Υπουργείο Αμύνης.
Αυτη η ανακοίνωση προκάλεσε την άμεση κινήτοποίηση των συντεχνιών ΠΕΟ και ΣΕΚ με στόχο την ακύρωση των αδι-

καιολόγητων, όπως τις χαρακτηρίζουν, απολύσεων, που στην πραγματικότητα είναι πολυ περισσότερες απ' αυτες που αναφέρνουν οι βάσεις.
Συγκεκριμένα στο τμήμα των Δημοσίων Έργων απασχολούνται 694 και θα απολυθουν 209 υπάλληλοι και στο τμήμα που υπάγεται στο Βρετανικό Υπουργείο Αμυνας απασχολούνται 3000 εργάτες και περα απο τους 90 εργάτες που θ απολυ-

θουν υπάρχουν και αρκετοι άλλοι που απολύονται σαν αποτέλεσμα εισηγήσεων των μονάδων επισκόπησης.
Οι συντεχνίες καταγγέλλουν επίσης ότι τα κενά που δημιουργούνται με τις απολύσεις των εργατων αποτελουν επιπρόσθετη ευθύνη των υπολοίπων που κάτω απο συνεχή πίεση αναγκάζονται να κάνουν την διπλάσια δουλεια, како ότι τις απολύσεις.
Οι εργάτες διεκδικουν και

αυξημένες αποζημιώσεις για απολύσεις με αίτια πλεονασμο εργαζομένων και αύξηση ωφελημάτων αφυπηρέτησης σε βάθος που να αντιστοιχούν μ' αυτα που δίνουν οι Κύπριοι εργοδότες.
Οι εργάτες είναι αποφασισμένοι να πάρουν ακόμα και δυναμικα μέτρα προκειμένου να ματαιώσουν πιθανες απολύσεις υπαλλήλων απο τις Αγγλικες

Βάσεις.
Απο την πλευρα της η Διεύθυνση των Αγγλικών Βάσεων παραμένει αμετάθετη στις αρχικες προθέσεις-της και υποστηρίζει ότι «μπορει να απολύει υπαλλήλους όποτε αυτη θέλει χωρίς να δινει λογαριασμο σε κανένα» (αυτο είπε ο δικηγόρος των βάσεων, σε εκδίκαση αγωγης για πληρωμη αποζημιώσεων σε εργάτρια των βάσεων όπου απολύθηκε πρόσφατα).

ΑΓΡΟΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Οι κρατικές εξαγγελίες έργων και τα ημίμετρα δε συγκρατούν πια τους αγρότες στην ύπαιθρο

Με το σημείωμα αυτοεπιχειρούμε μια σύντομη παρουσίαση των κυριωτέρων προβλημάτων της υπαίθρου στη Λεμεσό. Πιστεύουμε πως, όπως όλα τα προβλήματα που επηρεάζουν πλατιές μάζες έτσι και τα αγροτικά, όσο υπάρχουν, πρέπει να τα διατηρούμε στην επικαιρότητα και να τα συζητούμε για να μπορούμε να τοποθετηθούμε απέναντι-τους σωστά.

Βασικά, δεν προσθέτουμε τίποτα το νέο ούτε διεκδικούμε καμμία αποκλειστικότητα στο θέμα της γνωστοποίησης των προβλημάτων της υπαίθρου, κάτι άλλωστε που κατάντησε πολύ σπάνιο. Ο αστικός τύπος, και σ' ένα βαθμό και ο τύπος της αριστερας, θεωρεί δημοσιογραφική επιτυχία την κάθε προβαλλόμενη είδηση-πρόβλημα που έρχεται από την ύπαιθρο και αμέσως μετά αρχίζει: Για τη δεξιά «αντιπολίτευση» το χτύπημα και μόνο της δεξιάς Κυβέρνησης, ενώ για την αριστερά η διαδικασία έναρξης επαφών με τα αρμόδια κρατικά τμήματα με τη επίδοξη επίλυσης (έστω και προσωρινά) ωρισμένων προβλημάτων, ώστε να διατηρηθεί το κύρος και η επιρροή των οργανώσεων-της ανάμεσα στους αγρότες. Οι μαζικές κινητοποιήσεις και οι αντιδράσεις των αγροτών που κατά καιρούς (αφθόρμητα ή προγραμματισμένα) γίνονται με αφορμή την οξύνση ιδιαίτερα εποχιακών και τοπικών προβλημάτων, συνήθως, καταλήγουν με ψηφίσματα και υπομνήματα προς την Κυβέρνηση (που θα απαντηθούν με τον ίδιο πάντα τρόπο-υποσχέσεις κλπ.). Αρτη τη ταχτική από τη μια δίνει πίστωση στην Κυβέρνηση να «επανεξετάσει» τα προβλήματα και τις αποφάσεις-της ενώ από την άλλη οδηγεί τους αγρότες στην εγκατάλειψη κάθε διάθεσης για δυναμική διεκδίκηση. Η κυβερνητική ταχτική της κωλυσιεργίας και η περιστασιακή αντιμετώπιση των αγροτικών προβλημάτων με ημίμετρα και εξαγγελίες για μεγαλόπνοια σχέδια (που, συνήθως, δε συμπληρώνονται) σκορπουν την απογοήτευση στους αγρότες και τους στρώχουν όλο και περισσότερο για προλεταριοποίηση.

Το αμπελουργικό, η δυσκολία και το ασύμφορο της διάθεσης των φρούτων, το περιορισμένο κοινωνικο-οικονομικό δίκτυο, η έλλειψη ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, το υδατικό και το θέμα της εκπαίδευσης-επιμόρφωσης αποτελούν σήμερα τα πιο σημαντικά, ίσως, αγροτικά προβλήματα στην ύπαιθρο της Λεμεσού και με ωρισμένες παραλλαγές, ολόκληρης της Κυπριακής υπαίθρου.

Ας δούμε πιο συγκεκριμένα, τα μέτρα που παίρνει η Κυβέρνηση και τα αποτελέσματα των ενεργειών-της.

1. Αναπτυξιακά και έργα υποδομής.

α) Ένα από τα πιο πολυδιαφημισμένα αναπτυξιακά έργα που ανακοίνωσε η κυβέρνηση είναι το «Ενοικοποιημένο σχέδιο ανάπτυξης της Πίτσιλας». Η έναρξη όμως ουσιαστικών έργων, της πρώτης-του φάσης, καθυστερεί αδικαιολόγητα. Διαφορετικά δεν εξηγείται η συνεχής φυγή (με αφανόμενο ρυθμό) προς τις πόλεις που παρατηρούμε στους αγρότες της περιοχής.

β) Υδατικά έργα.

Αν αφήσουμε κατά μέρος τους μικρούς υδατοφράχτες που, δικαιολογημένα και επίμονα, ζητούν ωρισμένες κοινότητες (ενώ άλλες εισηγούνται να γίνουν διατρήσεις) και περιοριστούμε στη δημιουργία του υδατοφράχτη της Αλασσας, θα διαπιστώσουμε πως κι εδώ το θέμα σκόνταψε από τότε (το 1964 περίπου) που έγινε η εξαγγελία του έργου.

γ) Συγκοινωνίες

Εξ ίσου βασικό έργο υποδομής όπως και τα άλλα αναπτυξιακά έργα καντάντησε να αποτελεί μόνιμο αίτημα σε πάρα πολλές κοινότητες,

μαζί με το απόλυτα δικαιολογημένο αίτημα για αγροτικούς δρόμους. Κι αυτό παρα το γεγονός πως σε κάθε προϋπολογισμό υπάρχει διαθέσιμο κοντόλι τόσο για επέχταση όσο και βελτίωση του συγκοινωνιακού (που τελικά, δε χρησιμοποιείται, τουλάχιστο ολόκληρα, για το σκοπό που ψηφίζεται).

δ) Αναδασμός.

Ο θεσμός αφτος της ενοικοποίησης και αναδιανομής για σχεδιοποιημένη καλλιέργεια των αγροτικών περιουσιών, επιδέχεται μιας ξεχωριστής εχτεταμένης αναφοράς και εκτίμησης των, πραγματικά, αξιολογών δυνατοτήτων που προσφέρει για την αγροτική ανάπτυξη. Εδώ στο σημείωμα αρκεί να αναφέρουμε πως υπάρχει και συνεχίζει να εκδηλώνεται μια αντίδραση για την εφαρμογή και επέχταση του θεσμού του αναδασμού από την πλευρά των αγροτών. Σε ωρισμένες περιπτώσεις, αναμφιβολα, επιδρούν και συναισθηματικοί λόγοι, επιπρόσθετα όμως καταγγέλλεται πως δεν έγινε κι ούτε γίνεται κατάλληλη προεργασία, δηλαδή, προσπάθεια λεπτομερειακής (όπου χρειαστεί) επέξήγησης των πλεονεχημάτων που προσφέρει ο αναδασμός, για συνειδητή αποδοχή-του από την αγροτία.

2. Σοβαρα προβλήματα που χρονολογούνται

α) Αμπελουργικό.

Πολυδιάστατο πρόβλημα που οξύνεται, δραματικά, την περίοδο του τρύγου. Κι όμως στην διάρκεια της υπόλοιπης χρονιάς τίποτε δε γίνεται μέχρι το επόμενο καλοκαίρι που θα παρουσιαστούν και πάλι τα ίδια ακριβώς προβλήματα, με μόνη διαφορά πως χρόνο με το χρόνο (και σε σχέση με διάφορους παράγοντες) οξύνονται ανάλογα. Φέτος μάλιστα προστέθηκε έντονα και το πρόβλημα των μετοχών που ανάγκασε πολλούς αμπελουργούς να ψάχνουν απεγνωσμένα, να εκλιπαρούν και στο τέλος πολλοί να αναγκάζονται να αγοράζουν σε μάρχη αγορά μετοχές από μη αμπελουργούς (!) γιατί διαφορετικά η παραγωγή τους κινδύνεβε να καταστραφεί ολοκληρωτικά. Στο πρόβλημα εμπλέκονται οι αγροτικές οργανώσεις, οι οινολογικοί μηχανισμοί, το Συμβούλιο Αμπελουργικών προϊόντων, χωρίς να γίνει ως σήμερα κατορθωτό να υπάρξει, έγκαιρα, συντονισμός που θα επιτρέψει μια κάποια προγραμματισμένη αντιμετώπιση του προβλήματος στις διάφορες φάσεις της εξέλιξης-του (καλλιέργεια, ασφάλιση της παραγωγής, μεταφορά-διάθεση - αποθήκευση, πούληση σε συμφέροντες για τους παραγωγούς, έγκαιρη αποπληρωμή των αμπελουργών).

β) Φρούτοπαραγωγικά προβλήματα.

Το πρόβλημα της διάθεσης και οι εξεφετελιστικές τιμές, πούλησης (με την ύπαρξη και κερδοσκοπία του παρασιτικού κλάδου των μεσαζόντων-χοντρεμπόρων) θα συνεχίσει ως τη δημιουργία Συμβουλίου Εμπορίας Φρούτων καθώς και την οργανωμένη διεκδίκηση των δικαίων αιτημάτων από μέρους όλων των φρούτοπαραγωγών. Μόνο έτσι θα δημιουργηθούν προϋποθέσεις τέτοιες που, σταδιακά, θα μπορέσουν να λυθούν (στο βαθμό βέβαια, που θα εξαρτιέται η λύση από τα πιο πάνω μέτρα) αυτές οι πιυχές του προβλήματος. Συνάμα δεν παραγνωρίζουμε πως το πρόβλημα συνδέεται άμεσα και με τη γενικότερη Κυβερνητική πολιτική.

Από πορεία εκπροσώπων των άμπελουργών προς τὸ Προεδρικό Μέγαρο.

3. Κοινωνικές υπηρεσίες - εκπαίδευση - επιμόρφωση.

α. Ιατρο-φαρμακευτική περίθαλψη (το άμεσο και πιο βασικό). Στην ύπαιθρο η παροχή τέτοιων υπηρεσιών είναι υποτυπώδης (αν όχι ανύπαρκτη). Και δε φτάνει τούτο υπάρχουν κιόλας περιορισμοί (με σχετικές οδηγίες της Επαρχιακής Διοίκησης) στο θέμα της χορήγησης πιστοποιητικών απορίας τέτοιου που δίνουν την εντύπωση πως η πλειοψηφία των αγροτών εβήμερει(!).

β. Η εκπαίδευση

Η ύπαρξη (πολυ περιορισμένου) αριθμού σχολείων μέσης εκπαίδευσης όχι μόνο δεν επεχτείνεται αλλά αντίθετα υπάρχει κίνδυνος σταδιακά να εκλείψουν αφού στο τέλος θα παραμείνουν χωρίς, ή, με ελάχιστο αριθμό μαθητών. Τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η ύπαιθρος είναι, σε μεγάλο βαθμό, αλληλένδετα μεταξύ-τους κι έτσι ο αριθμός των μαθητών στα σχολεία της υπαίθρου μειώνεται συνεχώς μια και από νωρίς η πόλη απορροφά και τη νεολαία. Η ίδια μείωση συμβαίνει, σε μεγαλύτερο κίολας βαθμό, και στον τομέα της κατώτερης εκπαίδευσης. Η πιο πρόσφατη περίπτωση παρουσιάστηκε φέτος με τη διάλυση του δημοτικού σχολείου στο Αρμενοχώρι. Αφτη η ενέργεια αποτελεί την κυβερνητική απάντηση στο αίτημα της κοινότητας (που κατοικούν πρόσφυγες) για δημιουργία κινήτρων παραμονής στην περιοχή και αξιοποίησης της Τ/Κ περιουσίας (δες σχετικό σημείωμα σε προηγούμενο φύλλο της Σ.Ε.).

γ. Επιμόρφωση-ψυχαγωγία

Στο ταμέα αφτο η κατάσταση είναι το ίδιο απελπιστική. Τα τελευταία χρόνια η Κυβέρνηση προωθεί, συστηματικά τη σύσταση και κατευθυνόμενη λειτουργία των Κρατικών Κέντρων Νεότητας (για τα οποία διατηρούμε σοβαρές επιφυλάξεις, όσον αφορά τους πραγματικούς-τους στόχους). Η ως τώρα δραστηριότητα-τους περιορίζεται, κύρια, στα αθλητικά, σε δημιουργία χορευτικών συγκροτημάτων κυπριακών παραδοσιακών χορών και σε ενδο-σωματικές ενασχολήσεις (τυχερά παιχνίδια κ.ά) Για άλλου είδους (καλλιτεχνική για παράδειγμα) προσφορά προς το λαό της υπαίθρου (εννοούμε από τους κρατικούς φορείς), δυστυχώς, δεν μπορούμε να επεχταθούμε σ' αφτο το σημείωμα. Περιορίζομαστε μόνο να πούμε πως η προσφορά του ΘΟΚ είναι ανύπαρκτη, ενώ του ΡΙΚ στο σύνολο-της αρνητική.

Μια σύντομη ανασκόπηση τώρα προς την πλευρά του ίδιου λαού της υπαίθρου και των προσπαθειών-του με την καθοδήγηση των οργανωμένων-του φορέων.

Μια βασική διαπίστωση, με αφορμή τη στάση του τύπου απέναντι στα αγροτικά προβλήματα, έγινε στην αρχή του σημειώματος.

Από τις τελευταίες κοινοτικές εκλογές και δώθε άρχισαν να δημιουργούνται σωστές προϋποθέσεις για ουσιαστική συμμετοχή της αγροτικής τάξης, μέσω των εκλεγμένων-της εκπροσώπων, στην όλη διαδικασία επίλυσης των αγροτικών προβλημάτων. Βέβαια, η αλλοτρίωση που έχει υποστεί ο δημοκρατικός θεσμός της Τοπικής Αρτοδιοίκησης για ολόκληρες τώρα δεκαετίες με το διοριστικό σύστημα, οδήγησε σε ουσιαστικό υποβιβασμό των καθηκόντων, των αρμοδιοτήτων, αλλά και των δικαιωμάτων των κοινοτικών αρχών και τα περιορίσε απλά σε γραφειοκρατικά τυπικά καθήκοντα και δικαιώματα. Θα πρέπει οι αγρότες, με μπροστάρηδες τους εκλεγμένους εκπροσώπους-τους να συνειδητοποιήσουν τον πραγματικό-τους ρόλο και τις δυνατότητες που τους παρέχει ο θεσμός αφτος που κερδίθηκε ύστερα από μακρόχρονη και επίμονη απαίτηση.

Πρέπει να βοηθήσουμε ώστε να προσανατολιστούν προς αφτη την κατεύθυνση και τότε θα είναι απαραίτητο να αναλάβουν την πρωτοβουλία για συνεχή άσκηση μέτρων πίεσης προς όφελος του συνόλου της αγροτικής τάξης και του τόπου γενικότερα. Είναι επίφοβο όμως πως η παραχώρηση που έκαμε η άρχουσα προς την αγροτική τάξη, με την εγκατάλειψη του διοριστικού συστήματος, θα χυτηθεί με διάφορους τρόπους (βαρια φορολογία, μείωση της οικονομικής βοήθειας μέσα από τους προϋπολογισμούς, καλύτερη για στην έναρξη ή συμπλήρωση διαφόρων έργων). Κι εδώ ακριβώς θα φανεί η αποτελεσματικότητα που θα

έχουν να παρουσιάσουν οι κοινοτικές αρχές. Μαζική κινητοποίηση, οργάνωση και συντονισμός της ζωής και δραστηριότητας της κοινότητας και όχι απόλυτη οικονομική και άλλη εξάρτηση από το κράτος και τους φορείς-του ούτε από ιδιώτες (μεσαζόντες-βιομήχανους), στο βαθμό βέβαια που μπορεί να γίνει κατορθωτό κάτι τέτοιο μια και οι κοινωνικο-οικονομικές δομές παραμένουν αναλλοίωτες.

Διαφορετικά, η μοναδική λύση για το σύνολο των αγροτών θα είναι η υποχρεωτική μετανάστευση-τους για να προστεθούν στις χιλιάδες των εκμεταλλεζόμενων, στες πόλεις και στο εξωτερικό, και η οριστική καταστροφή της αγροτικής παραγωγής.

Υα: Το σημείωμα αφτο άφησε προβλήματα εξ ίσου σοβαρα με εκείνα που αναφέρθηκαν (χαλίτικη-εκκλησιαστική γη, Σχέδιο Γεωργικής Ασφάλισης, Συνεργατισμός, άμεση και έμμεση φορολογία, ειδικά προβλήματα προσφύγων-κατοίκων σε Τ/Κ περιοχές, σύνδεση με την ΕΟΚ) χωρίς να τα θίξει.

Το κάθε ένα αγροτικό πρόβλημα επιδέχεται και μιας ξεχωριστής ανάπτυξης που θα πρέπει όμως να έχει μια πιο ολοκληρωμένη μορφή. Τόσο από άποψη πληροφόρησης-τοποθέτησης, όσο και υποβολής συγκεκριμένων μέτρων για την αντιμετώπιση-του (δηλαδή μιας μελέτης), κάτι που ξεφεύγει από τα πλαίσια ενός γενικού σημειώματος όπως είναι αφτο.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ

ΚΑΙ

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ

ΤΗΝ

Ξ. ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΟΥΛΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Συζήτηση με 3 μαθητες

— Πολλοί - κυρίως επίσημοι - ισχυρίζονται πως η δουλειά των μαθητών τα καλοκαίρια είναι γι' αυτούς μια «ευχάριστη εμπειρία». Έσείς τι λέτε;

ΜΑΘΗΤΗΣ 1: Οχι δεν είναι ευχάριστη εμπειρία. Δουλέψα όλα τα καλοκαίρια απλά και μόνο για να κερδίσω χρήματα...

ΜΑΘΗΤΗΣ 2: Ευχάριστη εμπειρία; Η δουλειά τα καλοκαίρια είναι μια πικρή εμπειρία. Δουλεύουμε επειδή η οικογένεια μας αντιμετωπίζει δυσκολίες και προσπαθούμε να τη βοηθήσουμε μικροί και μεγάλοι όπως μπορούμε.

— Καλά, αν δε δουλέψατε τα καλοκαίρια τι θα έκανες;

ΜΑΘΗΤΗΣ 2: Αν δε δουλέψα κι είχα χρήματα θα πήγαινα κάπου να παραθερίσω όπως κάνουν τόσο άλλοι.

— Που δουλέψατε το τελευταίο καλοκαίρι, πως ήταν οι συνθήκες δουλειάς;

ΜΑΘΗΤΗΣ 3: Δουλέψαμε κυρίως στις οικοδομές. Για τις συνθήκες δουλειάς είναι αλήθεια πως πληρω-

νόμαστε πιο λίγο όμως δε λέω πως κάνουμε περισσότερη δουλειά, με τους άλλους εργάτες κάνουμε τη ίδια δουλειά....

ΜΑΘΗΤΗΣ 1: Κάθε άλλο, γίνονται διακρίσεις και στα δυο και στη δουλειά και στο μισθό.

— Δηλαδή πόσος ήταν ο μισθός;

ΜΑΘΗΤΗΣ 2: 25 λίρες τη βδομάδα χωρίς όμως ταμείο προνοίας και κοινωνικές ασφαλίσσεις ενώ οι άλλοι με την ίδια δουλειά παίρνουν καθαρά 35 λίρες.

ΜΑΘΗΤΗΣ 1: Βέβαια για το κακό ευθύνεται η κυβέρνηση που έβαλε ανώτατο όριο τις 22 λίρες για τις οικοδομές! Οι εταιρείες το εκμεταλλεύονται αυτο το δικαίωμα που τους δίνει η Κυβέρνηση.

ΜΑΘΗΤΗΣ 3: Επειδή 1-2 μήνες δουλεύουμε οι εργοδότες μας «σκορσάρουν» και άσε που συνεχώς θυμίζουν πως είναι στο χέρι τους να μας διώξουν.....

ΜΑΘΗΤΗΣ 2: Πάντα στο στόμα τους ήταν η απειλή της απόλυσης.

ΜΑΘΗΤΗΣ 1: Εσπαταλούσαμε τη ζωή μας στη δουλειά, ερχόμασταν «πεθασμένοι» σπίτι και δεν είχαμε όρεξη για τίποτα, ούτε ψυχαγωγία.

ΜΑΘΗΤΗΣ 2: Και έπρεπε να ζυγνήσεις στις 5 το πρωί.

ΜΑΘΗΤΗΣ 3: Το δεκαπενταύγουστο οι δουλειές στις οικοδομές σταμάτησαν και βρήκα άλλου δουλειά σ' ένα ηλεκτρολόγο.

ΜΑΘΗΤΗΣ 1: Εμείς οι δυο πήγαμε μια βδομάδα κατάσκηνηση. Κι όσο για σχέσεις με τις κοπέλλες, το καλοκαίρι τίποτα. Αφου συνέχεια σπίτι - κτίσματα - σπίτι, που καιρός για τέτοια πράγματα.

— Είσατε ικανοποιημένοι με τα λεφτά που βγάλατε;

ΜΑΘΗΤΗΣ 3: Ποια λεφτά, αφτη τη στιγμή δεν έχω τίποτα. Έδωσα μερι-

κα στους γονείς μου, άλλα ξοδεύτηκαν, δεν έμειναν τίποτα.

ΜΑΘΗΤΗΣ 1: Εγώ έβαλα στην Τράπεζα 100 λίρες. Τα χρειάζομαι για φροντιστήρια. Πως θα περάσω εξετάσεις;

ΜΑΘΗΤΗΣ 3: ... Και για το σχολείο διδάκτρα.

ΜΑΘΗΤΗΣ 1: Η ανάγκη για λεφτά ήταν αφτη που μας έκαμε να δουλεύουμε στα κτίσματα που δεν είναι δουλειά για όποιο «βούτυρο». Είναι πολύ σκληρή και εξαντλητική.

— Νομίζω πως ύστερα από αφτη τη συζήτηση καταλήξαμε κάπου. Πως οι μαθητες δουλεύουν από οικονομική ανάγκη, πως γίνονται διακρίσεις στη δουλειά, πως η σκληρή δουλειά στο εργοστάσιο και την οικοδομή σκοτώνει τον ελεύθερο χρόνο και τις προσωπικές σχέσεις. Εχεται τίποτα να προτείνετε;

ΜΑΘΗΤΗΣ 2: Εγώ νομίζω τελειωτική λύση δεν υπάρχει, όποιοι έχουν ανάγκη τα λεφτά θα είναι αναγκασμένοι να δουλεύουν και τα καλοκαίρια.

ΜΑΘΗΤΗΣ 1: Πρέπει να ελέγχονται οι συνθήκες δουλειάς από την κυβέρνηση και να ανεβεί το όριο

των μισθών. Επίσης να είναι δωρεάν τα διδάκτρα για όλους που δεν είναι πλούσιοι όχι μόνο για τους πρόσφυγες.

ΜΑΘΗΤΗΣ 3: Να τιμωρούνται οι παραβάτες.

ΜΑΘΗΤΗΣ 2: Και αν ακόμα γίνουν αυτά που λέτε, το πρόβλημα των εργαζόμενων μαθητών θα υπάρχει για τα καλοκαίρια για τον απλούστατο λόγο πως οι παραπάνω δεν είμαστε από πλούσιες οικογένειες και θα έχουμε οικονομικές ανάγκες.

Υστ: Η συζήτηση έγινε με τρεις μαθητες που φοιτούν στην τελευταία τάξη του γυμνασίου και θέλησαν να κρατήσουν την ανωνυμία τους.

Π.Π. Μαθητες

Η ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ ΤΗΣ «ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ» ΔΕΞΙΑΣ

Συνέχεια από τη σελ. 1

ανοχής» για την όλη πορεία. Ευαίσθητος στο λαϊκό αίσθημα προκηρύσσει εκλογες. Συνάμα αρπάζει την ευκαιρία να δημιουργήσει ένα πολιτικό φορέα και μια πολιτική ηγεσία ανεξάρτητη από το ΑΚΕΛ και την ΕΔΕΚ που θα στήριζε την πολιτική του εξουσία. Έτσι ιδρύεται η Δημοκρατική Παράταξη.

Η αριστερά αντι να αρπάζει την ευκαιρία για διεκδίκηση της πλειοψηφίας στη Βουλή κι ανατροπή της ανενόχλητης διακυβέρνησης της δεξιάς που οδήγησε στην ήττα του 74 δίνει την πλειοψηφία στην Δημοκρατική παράταξη του Κυπριανού που συγκεντρώνει γύρω της μια αλλοπρόσβαλη μικροαστική κυρίως, μικρή μάζα άσχετη με

τις βασικές δυνάμεις της Κυπριακής κοινωνίας.

Την αστική τάξη καταφέρνει να κερδίσει στην μεγάλη της πλειοψηφία το κόμμα του Κληρίδη, ο Δημοκρατικός Συναγερμός που ξαναδίνει κύρος ακόμα και στους ΕΟΚΑ Βήτες και συσπειρώνει γύρω από το πρόγραμμα του την «εθνικοφροσύνη»

ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΑΚΑΡΙΟΥ - ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΜΑΤΟΣ

Με το θάνατο του Μακαρίου δόθηκε ξανα η ευκαιρία στην αριστερά να παίξει ένα πρωταγωνιστικό ρόλο στην πολιτική

ζωή του τόπου συμπληρώνοντας το κενό εξουσίας που δημιουργήθηκε. Αντ' αυτού στήνεται στην εξουσία ο Κυπριανού σε μια προσπάθεια επανάληψης του πειράματος «Μακάριος». Οι καιροί έχουν όμως αλλάξει. Η παγκόσμια οικονομία μπαίνει σε μια περίοδο βαθιάς οικονομικής κρίσης. Στην προσπάθεια της η νέα κυβέρνηση να διαχειριστεί τα οικονομικά συμφέροντα του κεφαλαίου παίρνει μια σειρά από αντιλαϊκά μέτρα που της αφαιρούν κάθε λαϊκή υποστήριξη. Στο εθνικό θέμα δεν διαφέρει και πολύ η πολιτική της από την δεξιά του Κληρίδη. Η πολιτική αυτή οδηγεί από υποχώρηση σε υποχώρηση κι από αδιέξοδο σε αδιέξοδο. Η Κληρίδικη δεξιά εκμεταλλεύεται δημιουργικά την κατάσταση κι ανεβαίνει σε δύναμη κι υποστήριξη. Εν τω μεταξύ οξύνονται οι ταξικές αντιθέσεις κι η πολιτική πόλωση.

Μπροστα σ' αυτή την κατάσταση και κάτω από την πίεση της βάσης του το ΑΚΕΛ αναγκάζεται να αποσύρει την εμπιστοσύνη του από τον Κυπριανού.

Αυτο είναι και το αποφασιστικότερο χτύπημα που δέχεται το ΔΗ.ΚΟ (πρόιον και κατασκευασμα της παλις συνεργασίας Μακαρίου-ΑΚΕΛ). Ανίκανο να λύσει κανένα πρόβλημα, χωρίς λαϊκό έρεισμα και χωρίς τα δεκανίκια του ΑΚΕΛ χάνει κάθε δυνατότητα πολιτικής επιβίωσης ενω πλησιάζουν εκλογες. Στην αρχή γίνεται μια προσπάθεια απαγγίστρωσης του ΔΗ.ΚΟ από την κυβερνητική πολιτική κι αυτή είναι και η βάση της πρότασης που έγινε στον Κυπριανού από τον κύκλο του Μιχαηλίδη για να αποσυρθεί από την προεδρία του ΔΗ.ΚΟ. Ο Κυπριανού όμως ξέρει πως μια τέτοια ενέργεια θα του αφαιρούσε κάθε πιθανότητα παραμονής του στον πολιτικό στίβο. Έτσι παραμένει στο κόμμα. Η διάσπαση είναι πια αναπόφευκτη.

ΟΙ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΣΧΗΜΑΤΩΝ

Τα νέα σχήματα που δημιουργήθηκαν και δημιουργούνται έχουν πολύ αμυδρές

πιθανότητες εκλογικής επιτυχίας. Η λαϊκή τους βάση είναι μηδαμινή. Η πολυδιάσπαση της «κεντροδεξιάς» και ο τρόπος με τον οποίο έγινε έρριξε σε νέα βάραιρα την εμπιστοσύνη του λαού στους «κεντροδεξιούς» ηγέτες. Εξ άλλου όπως αναφέρθηκε ήδη δεν μπορούν να πείσουν κανένα για τις προοπτικές επίλυσης των οικονομικών και κοινωνικών προβλημάτων ή του εθνικού θέματος κάτω από την ηγεσία τους.

Η οικονομική κρίση που όλο βαθαινει στερεί από οποιοδήποτε δεξιο ηγέτη ή οποιαδήποτε δεξιά κυβέρνηση τη δυνατότητα να κερδίσει την εργατική τάξη. Γιατι η αστική τάξη σήμερα - «πατριωτική» ή όχι - δεν έχει άλλη διέξοδο από του να χτύπησει το βιοτικό επίπεδο των εργαζόμενων για να διατηρήσει τα ποσοστά κέρδους των κεφαλαιοκρατών. «Πατριωτισμοί» σε αστικές τάξεις - ειδικά της μικρης κι αδύναμης οικονομικά Κύπρου - δεν χωρούν σε περιόδους κρίσης. Εξ άλλου ο εξαρτημένος χαρακτήρας της κυπριακής κεφαλαιοκρατικής οικονομίας δεν αφήνει μεγάλα περιθώρια αποσύνδεσης οποιασδήποτε μερίδας της δεξιάς από τον ιμπεριαλισμό. Αν μέσα σ' αυτές τις δυσμενείς συνθήκες καταφέρει να επιβιώσει πολιτικά και περισσότερο να κυβερνήσει ένα νέο «κεντροδεξιο» σχήμα αυτο θα ναι αποκλειστική σχεδον ευθύνη της κυπριακής αριστερας.

ΑΝΔΡΕΙΚΕΛΛΑ ΚΑΙ «ΜΕΤΩΠΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ»

Κι αυτο είναι αρκετα πινανο κρίνοντας από το περιχόμενο της πολιτικής των ηγετων του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ.

Παραβλέποντας τη χρεωκοπία της «κεντροδεξιάς» στη συνείδηση της εργατικής τάξης το ΑΚΕΛ επιμένει στην πολιτική του της ταξικής συμπιλώσης και γυρεύει «ανδρείκελλα» για να τους δώσει την εξουσία. Τόσο δυσκολεύεται στην αναζήτηση του νέου Κυπριανού που αφιερώνει ολόκληρες ομιλίες και δημοσιεύματα για να πείσει πως «υπάρχει αντικειμενικά έδαφος για ίδρυση κόμματος στους κόλπους της «κεντροδεξι-

ας» (ομιλία Πουμπουρη, Χαραυγή 12 Οκτωβρίου)

Απο την άλλη, η ηγεσία της ΕΔΕΚ κάτω από το σύνθημα για «Ευρω Μέτωπο Εθνικής Σατηρίας» κάνει μια νέα οππορουνιστική προσπάθεια διεύρυνσης του κόμματος προς το χώρο του κέντρου και των «Μακαριακών» δυνάμεων.

Κι όμως όπως αποδεικνύει κάθε μέρα τώρα τελευταία η συμπεριφορά τους οι δεξιοι πολιτικοί στους οποίους απευθύνονται (καθένα με τον τρόπο του) τα δυο αριστερα κόμματα δεν ενδιαφέρονται για τίποτα άλλο εκτος από τις προσωπικές τους φιλοδοξίες και δεν εκπροσωπούν τίποτα πέρα από τον εαυτο τους.

ΕΝΙΑΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Το ανέβασμα μιας νέας δεξιάς κυβέρνησης στην εξουσία σήμερα θα ναι μεγάλο πλήγμα για το εργατικό κίνημα στην Κύπρο. Θα αφήσει τους εργαζόμενους έρμαιο της αντιλαϊκής πολιτικής των κεφαλαιοκρατών και θα απειλήσει το βιοτικό τους επίπεδο. Θα συνεχίσει την ολέθρια πολιτική της δεξιάς πάνω στο εθνικό θέμα με κίνδυνο τη διχοτόμηση της Κύπρου και τη διαίωνηση του διαχωρισμού των δυο κοινοτήτων. Και θα διαβρώσει ακόμα περισσότερο το ηθικό και την αγωνιστικότητα της εργατικής τάξης διευκολύνοντας την άλωση της εξουσίας από την ακροδεξιά του Κληρίδη που θα συνεχίσει να κερδίζει δύναμη. Γιατι θα εντείνει την δημιουργική της αντιπολίτευση πάνω στην πολιτική της κυβέρνησης. Γιατι όπως είναι φανερο από τα πιο πάνω μια νέα «κεντροδεξιά» κυβέρνηση δεν μπορεί να είναι καλύτερη από τη σημερινή.

Όπως τονίσαμε επανειλημμένα μέσα απ' αυτές τις στήλες μόνο η ενιαία δράση της αριστερας στη βάση ενός κοινου επαναστατικού, αντικεφαλαιοκρατικού προγράμματος που θα περάσει από την άνοδο της αριστερας στην εξουσία μπορεί να δώσει διέξοδο στα σημερινα αδιέξοδα. Είναι καθήκο λοιπον της αριστερας βάσης αυτων των κομμάτων να προωθήσει την υιοθέτηση ενός τέτοιου προγράμματος.

Δ.Μ.

Οι εργαζόμενοι μαθητες

Σύμφωνα με στοιχεία που έδωσε το Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων το καλοκαίρι που μας πέρασε, μαθητες και μαθήτριες απασχολήθηκαν φέτος στην οικοδομική βιομηχανία, στα διάφορα κυβερνητικά τμήματα στα εργοστάσια μεταλλουργικής βιομηχανίας, στα ξενοδοχεία και στα εργοστάσια ένδυσης και υπόδησης.

Σύμφωνα με τα ίδια στοιχεία αυτο το καλοκαίρι παρουσιάστηκε πτώση 24,5%, στις προσλήψεις μαθητών, σε σχέση με το καλοκαίρι του 1979. Συγκεκριμένα ενώ το 1979 γράφθηκαν στα διάφορα Επαρχιακά Γραφεία Εργασίας 1131 μαθητες και προσλήφθηκαν 611, το 1980 γράφθηκαν 1239 (αύξηση 9,5%) προσλήφθηκαν μόνο 461.

Αυτη η πτώση είναι επακόλουθο από τη μια της αυξανόμενης γενικής ανεργίας που πλήττει την Κύπρο και από την άλλη της υπογραφής συγκεκριμένων συμφωνιών, μεταξύ εργοδοτων και συντεχνιών, που διακανονίζουν τους όρους εργασίας των μαθητων και που σε ένα μεγάλο βαθμο αφαιρεί την δυνατότητα από τους εργοδότες, την ανεξέλεγκτη εκμετάλλευση των μαθητων.

Η συμφωνία που εγκρίθηκε φέτος πρόβλεπε γενικά ότι ο μι-

σθος πρόσληψης των μαθητων θα είναι τουλάχιστο το κατώτατο όριο που προβλέπουν οι συλλογικές συμφωνίες στους διάφορους τομείς. Η μισθοδοσία στους δύο κυριώτερους τομείς, απασχόλησης μαθητων στην οικοδομική βιομηχανία και στη βιομηχανία ένδυσης και υπόδησης ήταν: Για την οικοδομική βιομηχανία, £18.700 μιλς την βδομάδα για μαθητες 15-17 χρονων και £22.800 μιλς τη βδομάδα, για μαθητες πάνω από 17 χρονων. Για την βιομηχανία ένδυσης £14.500 μιλς την βδομάδα για μαθητες και £10.500 τη βδομάδα για μαθήτριες.

Επίσης έχουν εξασφαλιστεί εισφορες κοινωνικών ασφαλίσεων, ετησιων αδειων και πλεονάζοντος προσωπικου για τους εργαζόμενους μαθητες και μαθήτριες.

Αυτο που κερδήθηκε για τους μαθητες δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα μέρος του φτωχου μεροκάματου της μεγάλης στρατίας των εργαζόμενων. Οι μαθητες θα πρέπει να καταλάβουν ότι για να εξασφαλίσουν ανθρωπινους και αξιοπρεπείς όρους εργασίας θα πρέπει να σταθούν στο πλευρο της μοναδικής δύναμης που μπορεί να αγωνιστεί για ένα καλύτερο αύριο. Στο πλευρο της εργατικής τάξης.

Ο ΔΗΜΟΣ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΝΑ ΔΩΣΕΙ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΑΤΑΞΙΩΜΕΝΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΣΕ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Η Ένωση Κυπρίων Λογοτεχνών εκφράζοντας την θέληση του Κυπριακού λαού είχε ζητήσει πριν καιρο από τον δήμαρχο Λευκωσίας να δοθούν σε δρόμους της πόλης τα ονόματα των καταξιωμένων στη συνείδηση του λαού αγωνιστών ποιητών Τεύκρου Ανθία (1903-1968), Θεοδόση Πιερίδη (1908-1968) και Δώρου Λοΐζου (1944-1974).

Ο Δήμαρχος Λευκωσίας (διορισμένος δήμαρχος) αρνήθηκε με τη δικαιολογία ότι το κοινό αντιδρά στις μετωνομασίες οδών (ειδικά οι κάτοικοι που μένουν στο δρόμο που θα αλλάξει το όνομα-του).

Όμως αλλαγές στα ονόματα των δρόμων έγιναν πολλές φορές και καμμία αντίδραση δεν ακούστηκε.

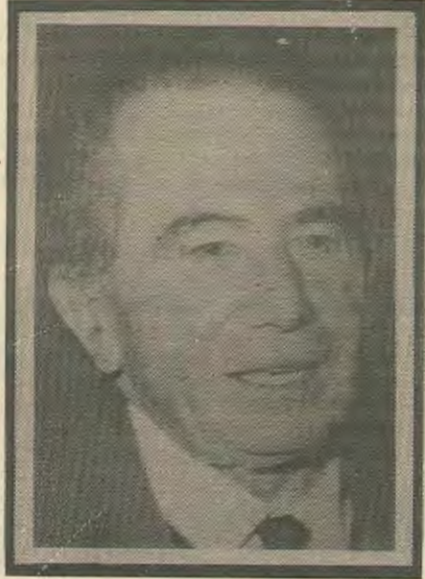
Εν τω μεταξύ στους δρόμους της Λευκωσίας έχουν δοθεί ονόματα άσχετα με τη Κυπριακή πραγματικότητα (οδός Καυκάσου) ονόματα των ξενοδοχείων βασιλιάδων της Ελλάδας (Ήθωνος κ.λ.π.), τα

πιο ασήμαντα ονόματα της Ελληνικής αρχαιότητας και μυθολογίας κι ακόμα και της εκ Τάλας Πάφου... Πριγκιπισίας Ντε Τύρας, και δεν δίνονται τα ονόματα Κυπρίων που αποτελούν τις καλύτερες φωνές της Κυπριακής ποίησης και που συμμετείχαν στους λαϊκούς αγώνες.

Φυσικά πίσω από τις ψευτοδικαιολογίες της Δημοτικής Επιτροπής και του Δημάρχου Λευκωσίας κρύβεται ένα θέμα με πολιτικές προεκτάσεις. Κρύβεται ο φόβος της Κυπριακής αντίδρασης στη προβολή και επιβράβευση ανθρώπων ποιητών και αγωνιστών του

αριστερου χώρου.

Η μνήμη είναι σχοιχείο αγώνα και η άρνηση της Δημοτικής Επιτροπής θέλει ακριβώς να αποσβέσει τη λαϊκή μνήμη.

Εμείς φυσικά δεν περιμένουμε τίποτα παραπάνω από ένα διορισμένο δημοτικό συμβούλιο. Όμως είμαστε σίγουροι ότι στις

εκλογές δημάρχων και δημοτικών συμβουλίων που κάποτε θα γίνουν κάτω από την πίεση της λαϊκής θέλησης το πρώτο εκλεγμένο συμβούλιο που θα βγει θα δώσει αμέσως σε δρόμους της Λευκωσίας τα ονόματα του Τεύκρου Ανθία, Θεοδόση Πιερίδη, Δώρου Λοΐζου και δεν θ' αργήσει αυτο.

Σάββας Π.

Χρήστου Μαυρη ΟΙ ΘΕΣΕΣ ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ

Κυκλοφόρησε η νέα ποιητική συλλογή του Χρήστου Μαυρη «Οι θέσεις του Απρίλη» (προηγούμενη δουλειά του «Ενέδρα» ποιήματα, Λευκωσία 1978).

Ο ποιητής με τη καινούργια του ποιητική συλλογή οξύνει την κριτική του και ζητά μια νέα πορεία. Ανικανοποίητος πια μέσα σε μια κοινωνία που μένει στατική, ακόμα και από δυνάμεις που έπρεπε να ήταν σε εγρήγορση και κίνηση κριτικάρει και τους παλιούς συντρόφους που σε καινούργια κομματικά χτήρια συνεχίζουν τη ρουτινιερική δουλειά-τους μέσα σε μια γραφειοκρατική ευδαιμονία ενώ τα επαναστατικά βιβλία με τις επαναστατικές-τους θέσεις μένουν πνιγμένα στη σκόνη της βιβλιοθήκης και δεν χρησιμοποιούνται.

Ο ποιητής ζητώντας ένα νέο

προσανατολισμό ονομάζει τη νέα του ποιητική συλλογή «Θέσεις του Απρίλη» ξαναθυμίζοντας μας στο μυαλό το Λένιν, που στις 4 του Απρίλη του 1917 κατ'άφευγε να περάσει στη σύσκεψη των Μπολσεβίκων μια καινούργια γραμμή για το πέρασμα από την αστικοδημοκρατική επανάσταση του Κερένσκυ στη Σοσιαλιστική επανάσταση που θα μεταβίβαζε την εξουσία στο προλεταριάτο.

Οι «Θέσεις του Απρίλη» του Λένιν ήταν η προώθηση του εργατικού κινήματος σε μια νέα επαναστατική πορεία που συμπυκνώθηκε στη φράση «όλη

Λεμεσος 1980

η εξουσία στα Σοβιετ».

Αυτή την πορεία έξω από συμβιβασμούς και ρουτινιερικές γραφειοκρατίες θέλει να επαναφέρει στην επιφάνεια ο ποιητής Χρήστος Μαυρης και στην ποιητική-του συλλογή καταγιγιστικά επανέρχεται στο θέμα της ασυμβίβαστης και περήφνης αγωνιστικής γραμμής, όχι μόνο ενάντια σε κάθε τι αστικό και ιμπεριαλιστικό αλλά και σε κάθε συμβιβαστική κατάσταση μέσα στο εργατικό αριστερό κίνημα.

Δίνουμε μερικά δείγματα της δουλειάς του:

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Είτε σε παγωμένη φάμπρικα
μοχθούν οι προλετάριοι
είτε σε ολόκληρο βουνο
βρίσκονται από κάτω,
σκάβοντας σύρραγγες να
περάσουν
οι φλέβες του μέλλοντος,
πάντα ένας ολόγεστος
στρογγυλός ήλιος
βρίσκει τον τρόπο να φθάσει
κοντα-τους
μέσα στο σώμα-τους-το
φως του
σαν το αίμα να κυλά
κι από τα μάτια-τους να
ξεχειλά κατόπιν
παραμερίζοντας τα πηχτά
σκοτάδια
-σαν δυο μεγάλοι προβολείς-
ακολουθώντας ξοπίσω η ορθωμένη ζωή
ανέμιζοντας κόκκινα λάβαρα
και μάντηλια

Εδώ η ζωή δεν μετριέται με πεντάχρονα
αλλά με αίμα και ιδρώτα
η αιματοποτισμένη γη-μας
σαν πρόβατο σπαράζει
στα δόντια της εκκλησίας
και στα θεμέλια των πολυκατοικιών
κι «Οι θέσεις του Απρίλη»
του άλλου Βλαδίμηρου
κατεψυγμένες και στη σκόνη πνιγμένες
στα ράφια της βιβλιοθήκης
του καινούργιου χτηρίου του κόμματος
παραμελούνται

«Τα μάτια πως μπορώ να κλείσω που άντρες χασομέρηδες,
ξεδιάντροπα σε αστραφτερές διαφήμιση πάνω-σαν
σκύλλα στον οίστρο της-μαζί με Αγγλόφωνες, Γαλλόφωνες
κι άλλες διασταβρώνουν τη γλώσσα-μου κι εσύ εβλογημένη
Μακρυγιάννη, κάθε που τα έβρισκες στραβα κι ανάποδα τ'
«απομνημονέβματα»-σου να κρύφεις προσπαθούσες στις
μέρες-μας να μη μπορέσουμε τη φτώχεια-μας να μετρήσουμε».

Μέχρι Σήμερα: £596.500 μίλς ΜΟΝΙΜΟΣ ΕΡΑΝΟΣ Σ. ΕΚΦΡΑΣΗΣ

Συνεχίζεται ο μόνιμος έρανος της σοσιαλιστικής έκφρασης που ξεκίνησε τον Ιούλη του 80 με στόχο μέχρι τέλους του χρόνου £3.000. Σκοπός του εράνου είναι να ενισχύσει οικονομικά την εφημερίδα μας για να μπορεί να συνεχίσει να εκδίδεται και να γίνει ακόμα πιο δυνατό όπλο στα χέρια των εργαζομένων και της νεολαίας για την προβολή των αγώνων τους.

Σύντροφοι οι οποίοι άκουσαν για το άνοιγμα των γραφείων της εφημερίδας μας πρόσφεραν επίπλα και άλλοι έδωσαν γενναϊόδωρες εισφορές στον έρανο όπως είναι ο συν. Α.Ε. από την Λευκωσία ο οποίος μας έδωσε £25.000 η συν. Ρ. η οποία μας έδωσε £30.000 και ο συν. Μ. £30.000. Σύντροφοι από τη Λεμεσό μας έδωσαν £7.000 και σύντροφοι από τη Πάφο £9.000. Μικρότερες ει-

Ο Μήνας που πέρασε £109.500 μίλς

Για να γίνει όμως πιο αποτελεσματικό όπλο πρέπει να εκδίδεται πιο συχνά και σε πιο πολλές σελίδες κι αυτό δεν θα το πετύχουμε αν δεν την στηρίξουμε οικονομικά.

Από αυτό το μήνα προστέθηκαν στα έξοδα της Σ.Ε. το ενοίκιο για τα νέα μας γραφεία και ο εξοπλισμός τους. Θα προστεθούν σύντομα κι άλλα αναγκαία έξοδα που θα περιλάβουν και την πληρωμή εμπίσθων.

Γι αυτό θα πρέπει να εντεινουμε ακόμα πιο πολύ τις προσπάθειες μας για τον έρανο. Τα λεφτά που πήραμε μέχρι τώρα μόλις αρκούν για τα εκτυπωτικά της εφημερίδας.

σφορές ανέβηκαν στο ποσό των £8.500. Έτσι ο απόλογισμός του μήνα είναι £109.500 που ανεβάζει το ολικό ποσό στες £596.500.

Με τέτοιες εισφορές των συντρόφων που ξέρουμε ότι κερδίζονται με πολύ κόπο είμαστε αισιόδοξοι για το μέλλον.

Είμαστε σίγουροι ότι οι προσπάθειες αυτές θα γίνουν ακόμα πιο εντατικές και πρέπει να γίνουν για να μπορέσουμε να καλύψουμε το στόχο-μας.

Σύντροφοι όπου και αν βρίσκεστε στείλτε την εισφορά σας στην
Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ
Τ.Κ. 5475 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Καρκινογόνες ορμόνες στα κρέατα Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΟΥ!

Η Έκφραση κι οι υποστηρικτές της κατηγορούνται συχνά πως βλέπουν κρυμμένο παντού και πάντοτε τον καπιταλισμό. Πως ρίχνουν όλα τα προβλήματα στο σύστημα και δεν χάνουν ευκαιρία να το καταπολεμούν με κάθε αφορμή.

Σ' αυτό το άρθρο θα κάνουμε ακριβώς αυτό που μας κατηγορούν θα τα ρίξουμε όλα στον καπιταλισμό!

Γιατί παρα τη υφαιστιογόνα έκρηξη που προκάλεσε το θέμα των ορμονών και αντιβιοτικών στα κρέατα πολύ λίγο αγίχτηκε η ρίζα του προβλήματος ενώ οι λύσεις που προτάθηκαν δεν πήγαν πιο πέρα από τη θέσπιση νομοθεσίας και τον κυβερνητικό έλεγχο. Κι αυτό παρα το ότι το όλο πρόβλημα ξεκίνησε από τις χώρες της ΕΟΚ όπου ισχύουν μοντέρνες κι αυστηρές νομοθεσίες και χίλιοι δυο κανονισμοί και απαγορεύσεις.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Πρόσφατα οι Ενώσεις Καταναλωτών των χωρών της ΕΟΚ (περιλαμβανομένης της Ελλάδας) πουϊκόταραν τη χρήση κρεάτων μέχρι να απαγορευθεί η χρήση ορμονών στην πάχυνση των ζώων και κυρίως των μοσχαριών. Στην Ιταλία αποδείχτηκε μετά από έρευνες ότι προκλήθηκε σε μεγάλο αριθμό παιδιών γυναικομαστία, ατροφία όρχεων κι άλλες παρενέργειες από τη χρήση κρεάτων κι άλλων ειδών που περιείχαν οιστρογόνες ορμόνες.

Άλλες επιδράσεις: καρκίνος, φλεβίτιδα, διαβήτης

ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Η συζήτηση που ξέσπασε στην Κύπρο είχε σαν αφορμή καταγγελία του παγκύπριου Κτηνιατρικού Συλλόγου πως δεν γίνεται κανένας έλεγχος της ποιότητας των κρεάτων (ντόπιων κι εισαγόμενων) και κανένας περιορισμός δεν υπάρχει όσον αφορά την πούληση φαρμάκων για πάχυνση ζώων.

Ακολούθησε η γνωστή προβολή του θέματος από τον τύπο, και η αναπόφευκτη διάψευση από το Υπουργείο Υγείας ότι εισάγουμε «οιστρογόνα» κρέατα ή ότι υπάρχει κανένας κίνδυνος ή πρόβλημα.

Κατοπίνα δημοσιεύματα υπέδειξαν πως και κρέατα εισάγονται από χώρες που

χρησιμοποιούν ορμόνες και ορμόνες και αντιβιοτικά εισάγονται και πουλούνται ελεύθερα κι ανεξέλεγκτα. Η ανακοίνωση του κυπριακού Συνδέσμου Καταναλωτών ήταν πραγματικά συνταραχτική. Σ' αυτή αποδεικνυόταν πως ο έλεγχος φαρμάκων στην Κύπρο είναι ανεπαρκής αφού μέλος του Δ.Σ. του Συνδέσμου αγόρασε ελεύθερα και χωρίς συνταγή αντιβιοτικά για κοτόπουλα, χοίρους κλπ. όπως και τις περιβόητες (καρκινογόνες) ορμόνες. Στην ανακοίνωση αποκαλύφθηκε ακόμα πως σε δειγματοληπτική έρευνα της Κτηνιατρικής Υπηρεσίας βρέθηκαν υπολείμματα αντιβιοτικών σε χοιρίνο κρέας, κοτόπουλα και βοειδή. Διαπιστώθηκαν ακόμα κατάλοιπα φαρμάκων, σε επικίνδυνες ποσότητες σε φρούτα και λαχανικά ενώ σε δείγματα λίπους από ανθρώπινες σάρκες βρέθηκε D.D.T. σε υψηλές ποσότητες. Το D.D.T. είναι καρκινογόνο και τερατογόνος.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΟΥ Η ΖΩΗ ΜΟΥ

Η πληθώρα των καταγγελιών και το μέγεθος των κινδύνων που προβλήθηκαν τις τελευταίες μέρες μπορεί σ' ένα μέρος τους μόνο να είναι αληθινές και σ' άλλο όχι. Αυτό δεν έχει ξεκαθαρίσει ακόμα. Το γεγονός όμως είναι ένα: Οι εμπόροι των φαρμάκων κι οι κτηνοτρόφοι έχουν συμφέρον οι μιν πρώτοι να πλασάρουν τα φάρμακα τους οι δε δεύτεροι να παχαίνουν τα ζώα τους γρήγορα κι αποτελεσματικά. Στόχος και των δυο το γρήγορο κέρδος. Το κέρδος που είναι η κινητήρια δύναμη του καπιταλιστικού συστήματος.

Όσο μεγαλύτερο το κέρδος τόσο μεγαλύτερες οι δυνατότητες του επιχειρηματία να επικρατήσει στον «ελεύθερο» ανταγωνισμό και να επεκταθεί. Η ποιότητα των προϊόντων του και κατα συνέπεια η υγεία των καταναλωτών έρχεται σε δεύτερη μοίρα και λαμβάνεται υπόψη μόνο όταν επηρεάζει το κέρδος. Για χάρη αυτού του παντοδύναμου θεού, του καπιταλισμού, έχουμε τα τόσα παράδοξα κι απάνθρωπα φαινόμενα: Την ανεργία, την

αχρήστευση τροφίμων στην Αμερική και την ΕΟΚ (ενώ εκατομμύρια άνθρωποι πεινούν), για να δημιουργηθεί έλλειψη και να ανεβούν οι τιμές, την παραγωγή άχρηστων πολυτελών προϊόντων όταν αποδίδουν περισσότερο κέρδος από τα είδη πρώτης ανάγκης.

Με την ανάπτυξη της τεχνολογίας και τις νέες εφευρέσεις θα περίμενε κανένας πως τα προβλήματα του σύγχρονου ανθρώπου θα λύονταν. Όσο όμως τα μέσα παραγωγής θα βρίσκονται στα χέρια του ιδιωτικού κεφαλαίου θα χρησιμοποιούνται σχεδόν αποκλειστικά στην υπηρεσία του κέρδους. Έτσι θα έχουμε τις επιχειρήσεις φαρμάκων να ξοδεύουν περισσότερα στην διαφήμιση και το πλασάρισμα των προϊόντων τους παρα στην επιστημονική έρευνα. Θα έχουμε τις κυβερνήσεις να ξοδεύουν περισσότερα στην κατασκευή νέων, πιο καταστρεπτικών όπλων παρα στην έρευνα για να βρεθεί η θεραπεία των ανιάτων ασθενειών. Και θα έχουμε το φαινόμενο οι επιχειρηματίες φαρμάκων και κρεάτων να ψάχνουν για μεθόδους γρήγορης πάχυνσης ζώων παρα υγιεινότερης τροφής.

Γιατί στο σύστημα που ζούμε τα συμφέροντα της μικρής μειονότητας είναι πολύ πιο σπουδαία από τη ζωή και την υγεία της πλειοψηφίας.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Συνέχεια από την 1η

Ήδη η «προσοχή» του κράτους και των εργοδοτών στρέφεται προς την κατεύθυνση των μεροκαμάτων. Επιδιώκουν αν όχι την ονομαστική τους μείωση, την παγοποίηση τους και την πραγματική τους μείωση σαν αποτέλεσμα του πληθωρισμού.

Οι συντεχνίες αντιδρούν υποτονικά με διάφορες αόριστες δηλώσεις. Η επίθεση ενάντια στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων είναι βέβαιο ενδεχόμενο. Με την άνοδο στην ανεργία τούτη η επιδίωξη των εργοδοτών διευκολύνεται πάρα πολύ.

Είναι σαφές το τι πρέπει να πράξουν οι εργαζόμενοι. Ν' αντισταθούν με κάθε μέσο στις απολύσεις, στη μείωση των μισθών.

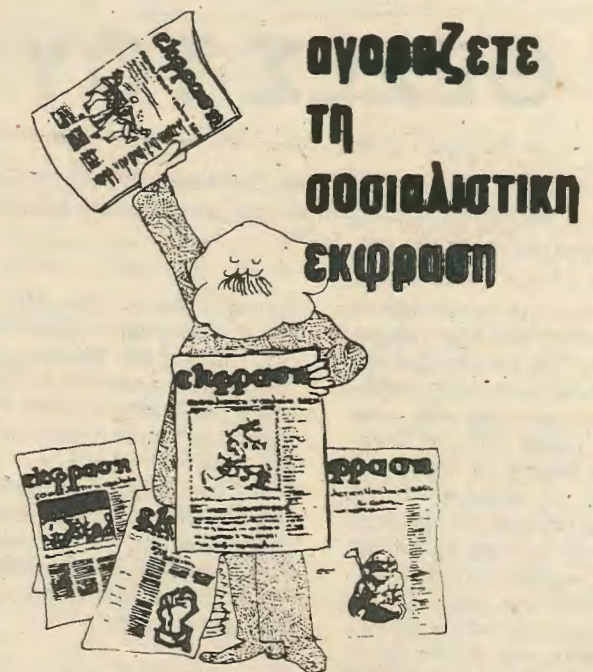
Τούτη είναι πρώτη γραμμή αντιπαράθεσης με τους εργοδότες. Σε γενικότερο επίπεδο ένα πρόγραμμα αλλαγής δομών είναι το τι χρειάζεται. Η Σ.Ε. έχει συχνά θέσει ανοιχτά τούτο το θέμα.

Η κατάσταση στην Κύπρο όσον αφορά τις υγειονομικές υπηρεσίες φαίνεται να είναι χειρότερη από πολλές χώρες. Δεν είναι η πρώτη φορά που καταγγέλλεται η έλλειψη οποιουδήποτε ουσιαστικού ελέγχου στη κτηνοτροφία, τα σφαγεία κλπ. Επικίνδυνα φάρμακα, κι όχι μόνο για ζώα αλλά και για ανθρώπινη χρήση που έχουν ακόμα πιο βλαβερές συνέπειες, εισάγονται ανεξέλεγκτα και δίνονται πολλές φορές στον καταναλωτή χωρίς συνταγή.

Τόσο οι πιέσεις οργανώσεων στην κυβέρνηση για επιβολή αυστηρότερου ελέγχου, όσο και η πληροφόρηση του καταναλωτή επιβάλλονται κι αποδίδουν Σ'

ΕΝΑ ΟΡΙΣΜΕΝΟ ΣΗΜΕΙΟ. Γιατί όπως είπαμε και στην αρχή είναι στις χώρες που δεν λείπουν ούτε οι αυστηρές νομοθεσίες ούτε οι κανονισμοί κι οι απαγορεύσεις που ξεκίνησε η όλη ιστορία της υγιεινής των τροφίμων.

Έτσι πέρα από τις πιέσεις και τον αγώνα για περισσότερο έλεγχο της ασυδοσίας του κεφαλαίου στην παραγωγή τροφίμων πιο συνεπής αγώνας για την προστασία της υγείας μας σήμερα είναι ο αγώνας για να περάσουν τα μέσα παραγωγής στα χέρια της εργατικής τάξης. Στα χέρια της πλειοψηφίας. Στα χέρια αυτών που θα παράγουν όχι για το κέρδος των λίγων αλλά για το συμφέρο της ολότητας.

σοσιαλιστική
εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
ΤΙΜΗ 75 μιλς
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο: 24 φύλλα
Εσωτερικό: £2.600
Εξωτερικό:
Ελλάδα: £4.500
Ευρώπη: £5.100
Αμερική: £6.500

Η Σοσιαλιστική Έκφραση διατίθεται στα Γραφεία της Σ.Ε.: Θεοκρίτου 6Ε Λευκωσία και στα περίπτερα.